

Súd: Okresný súd Košice I
Spisová značka: 37C/245/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7112223314
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 04. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Boris Brondoš
ECLI: ECLI:SK:OSKE1:2018:7112223314.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Košice I sudcom JUDr. Borisom Brondošom v právnej veci žalobcu Y. Č., U. XX.X.XXXX, R. V. XXX, zastúpeného JUDr. Jurajom Kusom, advokátom so sídlom Námestie osloboditeľov 10, Michalovce, proti žalovanému Slovenskej republike zastúpenej Generálnou prokuratúrou SR, so sídlom Štúrova 2, Bratislava, o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci, takto

rozhodol:

- I. Konanie v časti o náhradu škody vo výške 995,81 eura s príslušenstvom zastavuje.
- II. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi titulom náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch sumu vo výške 40.000,- eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 40.000,- eur od 10.2.2012 do zaplatenia a to všetko do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.
- III. V prevyšujúcej časti žalobu zamieťa.
- IV. Žalobcovi priznáva proti žalovanej nárok na náhradu trov konania o náhradu nemajetkovej ujmy v plnej výške.
- V. Žalovanej nárok na náhradu trov konania o náhradu škody nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Žalobca podal na tunajší súd dňa 12.9.2012 žalobu, ktorou sa domáhal náhrady škody vo výške 995,81 eura s úrokmi z omeškania vo výške 9,5 % ročne z dlžnej sumy od 10.2.2012 do zaplatenia a náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 100.000,- eur s úrokmi z omeškania vo výške 9,5 % ročne z dlžnej sumy od 10.2.2012 do zaplatenia a náhrady trov konania. Svoj návrh odôvodnil tým, že nezákonné rozhodnutie, t.j. uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 14.12.2005, ČTS:UIS-86/KOK-2005 vydal vyšetrovateľ Odboru inšpekčnej služby v Košiciach, ul. Kuzmányho č. 8. Čiže miestne príslušným súdom na konanie v tejto veci je Okresný súd Košice I. Žalobca listom zo dňa 05.08.2011 doručil na Ministerstvo vnútra SR žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. V tejto žiadosti žalobca podrobne rozoberá, že bol nespravodlivo trestne stíhaný v čase od 14.12.2005 do 27.04.2011, t.j. 5 rokov a 5 mesiacov. Trestná vec skončila oslobodzujúcim rozsudkom. Žalobca v tejto žiadosti žiadal náhradu skutočnej škody vo výške 995,81 € ako náklady na obhajobu a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 100.000,- €. Žalovaný listom zo dňa 06.02.2012 vybavil jeho žiadosť tak, že mu oznámil, že v danom prípade neboli naplnené základné predpoklady na vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a preto žiadosti nie je možné vyhovieť. Žalovaný svoje tvrdenie odôvodnil tým, že poukázal na ust. § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., kde sa hovorí, že právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Ďalej,

že v tomto prípade nedošlo k zrušeniu ani k zmene rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda, t.j. Uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 14.12.2005. Obrana žalovaného je neprofesionálna a neobstojí z nasledovných dôvodov: Osoba, ktorá bola spod obžaloby oslobodená alebo trestné konanie voči nej bolo zastavené pretože, nebolo dokázané, že sa skutky stali, má podľa ust. § 6 ods. 1 cit. zákona zásadne nárok na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia, aj keď samotné uznesenie o vznesení obvinenia bolo z hľadiska Tr. poriadku aktom zákonným a prokurátor na základe sťažnosti obvineného alebo i v rámci svojich dozorových oprávnení vyplývajúcich z Tr. poriadku uznesenie o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia ako nezákonné nezrušil. Zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby, pri ktorom nedochádza k odsúdeniu dotyčnej osoby, resp. k právoplatnému vysloveniu jej viny za skutok, má totiž rovnaké dôsledky ako zrušenie či zmena uznesenia o vznesení obvinenia, keď s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody treba vychádzať z toho, že osoba čin nespáchala a že trestné stíhanie proti nej nemalo byť začaté. Tomuto záveru doterajšia súdna prax dospela systematickým a teleologickým extenzívnym výkladom ustanovení § 5 a § 6 ods. 1 cit. zákona, vychádzajúc zo zmyslu a účelu právneho predpisu, z hľadiska ktorého nemožno lipnúť na formálnom zrušení (zmene) tvrdeného nezákonného rozhodnutia, ale je potrebné vychádzať tiež z ústavne konformného výkladu zák. ustanovení v súlade s čl. 46 ods. 3 Ústavy SR, a vo všeobecnej rovine predovšetkým v súlade s princípmi materiálneho právneho štátu v zmysle čl. 1 ods. 1 Ústavy SR, v ktorých treba hľadať ústavno-právny základ nároku jednotlivca na náhradu škody v prípade trestného stíhania, ktoré je skončené zastavením, príp. oslobodením spod obžaloby. Ak má byť štát skutočne považovaný za materiálny právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým priamo zasiahli do základných práv jednotlivca. Štát sa nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný, zasahujúci do základných práv a slobôd jednotlivca. V takej situácii nie je rozhodné, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Za ústavne konformný treba preto považovať taký výklad, podľa ktorého v prípade posudzovania zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, ktoré skončilo oslobodzujúcim rozsudkom, tak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvinením, to má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Právoplatným oslobodzujúcim rozsudkom sa trestné konanie končí, čo znamená, že zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, a zrušenie takéhoto rozhodnutia sa zároveň z tohto dôvodu stáva bezpredmetným (nadbytočným). Oslobodzujúcim rozsudkom vyšla najavo nezákonnosť rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. Z uvedených dôvodov nárok na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, ak došlo k oslobodeniu spod obžaloby, sa preto analogicky posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, pričom analogická aplikácia ust. § 6 ods. 1 cit. zákona sa vyvodzuje zo skutočnosti, že obvinenie nebolo preukázané, aj keď samotné uznesenie o vznesení obvinenia mohlo byť z hľadiska Tr. poriadku aktom zákonným. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonosti) začatia (vedenia) trestného stíhania, je neskorší výsledok trestného konania. Tieto závery, prijaté v čase platnosti zák. č. 58/1969 Zb. sú použiteľné aj v súčasnosti pri aplikácii zák. č. 514/2003 Z.z. účinného od 01.07.2004 (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 23.02.1990, sp. zn. ICz 6/1990, publikovaný v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk pod č. 35/1991, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28.06.1993, sp. zn. ICdo 53/93, publikovaný v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 70/1994 a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4Cdo 183/2009 z 30.11.2009). Keďže príslušný orgán neuspokojil nárok žalobcu na náhradu škody, tak žalobca ako poškodený sa domáha uspokojenia nároku na súde touto žalobou (§ 16 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z.).Vznik zodpovednosti štátu je daný pri splnení týchto predpokladov:1. Individuálne nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup, 2. Vznik škody, 3. Príčinná súvislosť medzi 1. a 2. podmienkou. Z uznesenia o obvinení je zrejme, že Y. Č. bol obvinený z trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a) Tr. zákona a za trestný čin prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160 ods. 2 Tr. zákona. Trestná sadzba odňatia slobody za prvý skutok je 6 mesiacov až 3 roky a za druhý skutok 3 roky až 8 rokov. Proti hore cit. uzneseniu o obvinení poškodený v lehote podal sťažnosť. No prokurátor jeho sťažnosť zamietol a to uznesením zo dňa 23.02.2006, sp. zn. OPv 259/05. Vojenská obvodová prokuratúra Prešov dňa 25.05.2010 doručila Okresnému súdu Michalovce obžalobu na poškodeného. Okresný súd Michalovce rozsudkom zo dňa 04.10.2010, sp. zn. 2T/85/2010-985 oslobodil Emila Čertana spod obžaloby, pretože nebolo dokázané, že sa skutok stal. Proti tomuto rozsudku podal prokurátor odvolanie. Krajský súd v Košiciach uznesením z 27.04.2011, sp.zn. 6To 7/2011-1006 zamietol odvolanie vojenského obvodného prokurátora. Z hore uvedených rozhodnutí je zrejme, že Y. Č. bol nespravodlivo

obvinený a trestne stíhaný v čase od 14.12.2005 do 27.04.2011, kedy sa oslobodzujúci rozsudok stal právoplatným, t.j. 5 rokov a 5 mesiacov. Pre úspešnosť konania o náhradu škody v trestnom konaní spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci, tiež pozbavením osobnej slobody a rozhodnutím o väzbe sa vyžaduje, aby bol poškodený oslobodený spod obžaloby, alebo aby bolo nezákonné rozhodnutie zrušené alebo zmenené (viď § 6 až 8 zák. č. 514/2003 Z.z.). Poškodený uvedenú podmienku splnil, lebo bol právoplatne oslobodený spod obžaloby. Oslobodzujúci rozsudok má rovnaké právne účinky ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia, resp. zastavenie trestného stíhania. Nezákonné rozhodnutie sa orgán verejnej moci dopustil tým, že vydal uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 14.12.2005. Keďže trestné stíhanie poškodeného skončilo oslobodzujúcim rozsudkom, tak možno konštatovať, že všetky rozhodnutia vydané v trestnom konaní a vykonané úkony boli nezákonné. V trestnom konaní bola poškodenému Y. Č. spôsobená škoda, ktorú možno špecifikovať ako skutočnú škodu a nemajetkovú ujmu. Zdôvodnenie skutočnej škody 1. Náklady na obhajobu v trestnom konaní. Poškodený zaplatil obhajcovi za obhajobu v trestnej veci sumu 30.000, Sk, t.j. 995,81 €. Čiže poškodený si uplatňuje náklady na obhajobu ako skutočnú škodu vo výške 995,81 €. Zdôvodnenie nemajetkovej ujmy v peniazoch. Zo spisuje zrejme, že poškodený bol nespravodlivo trestne stíhaný O. XX.XX.XXXX N. XX.XX.XXXX, F.C.. X A. K. X G.. V rámci tejto doby sa poškodený musel zúčastňovať na úkonoch v prípravnom konaní a neskôr v konaní pred súdom. Účasť na výsluchoch pred vyšetrovateľom a účasť na hlavnom pojednávaní pred súdom a hrozba vysokého trestu u poškodeného zanechala trvalé následky a spôsobila mu neopísateľnú psychickú traumu. Poškodený bol obvinený z trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a) Tr. zákona, kde hrozí trest odňatia slobody v trvaní od 6 mesiacov do 3 rokov. Tiež bol obvinený za trestný čin prijímanie úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160 ods. 2 Tr. zákona, kde hrozí trest odňatia slobody od 3 do 8 rokov. Každé trestné stíhanie a v rámci neho aj hrozíaci trest predstavujú vážny zásah do osobnej slobody jednotlivca a vyvolávajú i ďalšie negatívne dopady na jeho osobný život a životný osud. Zasahujú do súkromného života jednotlivca, do jeho cti a dobrej povesti, preto sú spôsobilé, okrem porušenia práva na osobnú slobodu garantované v čl. 17 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, obmedziť, či porušiť aj jeho právo na rešpektovanie na ochranu súkromného a rodinného života, dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti tak, ako to zaručuje čl. 19 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky. Je teda nepochybné, že trestné stíhanie a výkon väzby, príp. výkon uloženého trestu, ktoré boli realizované v rozpore so zákonom, resp. ústavným poriadkom, sú spôsobilé vyvolať vedľa vzniku materiálnej škody aj vznik nemateriálnej ujmy vo sfére osobnostných práv. Zdôvodnenie nemajetkovej ujmy ďalej dôvodím tým, že poškodený bol Personálnym rozkazom č. 739 zo dňa 22.12.2005 prepustený zo služobného pomeru príslušníka policajného zboru z tých istých dôvodov, pre ktoré bol aj obvinený uznesením vyšetrovateľa zo dňa 14.12.2005. V Personálnom rozkaze na druhej strane sa uvádza, že uvedený skutkový stav bol zistený a preukázaný šetrením nadriadeného, ktorý ako dôkazy použili najmä výsledky šetrenia Z. D. G. E. H. D. E.. Q.. Č.: Z.-XX/KOK-XXXX, ďalej úradný záznam zo dňa 19.12.2005 z nazretia do vyšetrovacieho spisu. Z oslobodzujúceho rozsudku OS G. Q. N. XX.XX.XXXX je zrejme, že obvinenie bolo nezákonné. Proti personálnemu rozkazu poškodený podal rozklad, ale Ministerstvo vnútra SR rozhodnutím zo dňa XX.XX.XXXX, Č..D.: L.-X M.-XXXX rozklad zamietlo. Oslobodzujúci rozsudok relatívne zakladá dôvod na obnovu konania, lebo ide o novú skutočnosť alebo dôkazy, ktoré neboli policajtom alebo nadriadenému bez jeho viny v čase konania známe a nemohol ich uplatniť a ktoré mohli mať podstatný vplyv na rozhodnutie. Ide o zrušenie Personálneho rozkazu, ktorým bol poškodený prepustený zo služobného pomeru príslušníka PZ. No podľa § 245 ods. 2 zák. č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov policajného zboru..., návrh na obnovu konania sa podáva do troch mesiacov odo dňa, keď sa policajt alebo nadriadený dozvedel o dôvodoch obnovy konania, najneskôr však do troch rokov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia. Z hore uvedeného je zrejme, že poškodený nie z vlastnej viny zmeškal subjektívnu aj objektívnu lehotu na podanie návrhu na obnovu konania, v ktorom by sa domáhal zrušenia Personálneho rozkazu č. 739 zo dňa 22.12.2005, ktorým bol prepustený zo služobného pomeru príslušníka policajného zboru. Trestné konanie, ktorým bol poškodený oslobodený spod obžaloby právoplatne skončilo až oslobodzujúcim rozsudkom Okresného súdu Michalovce zo dňa 04.10.2010, sp. zn. 2T/85/2010-985 v spojení s uznesením Krajského súdu Košice z 27.04.2011, sp. zn. 6To 7/2011-1006. Poškodený nemohol využiť ani inštitút preskúmania rozhodnutia mimo odvolacieho konania, lebo návrh na preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania musí byť podaný v 5-ročnej zákonnej lehote ustanovenej v § 246 ods. 4 zák. č. 73/1998 Z.z.. Zmeškanie tejto lehoty poškodený tiež nemohol nijako ovplyvniť, lebo jeho trestné konanie skončilo až právoplatným oslobodzujúcim rozsudkom dňa 27.04.2011. Poškodený listom zo dňa 08.12.2011 požiadal Ministerstvo vnútra SR o preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania, z dôvodu že bol rozhodnutím Okresného súdu Michalovce právoplatne oslobodený spod obžaloby. V návrhu ďalej poukázal, že skutok, za ktorý bol

prepustený v disciplinárnom konaní zo služobného pomeru príslušníka policajného zboru, je zhodný so skutkom, za ktorý bol aj trestne stíhaný. Z rozsudku Okresného súdu Michalovce zo dňa 4. októbra 2010 je zrejmé, že bol oslobodený spod obžaloby preto, že nebolo dokázané, že sa skutky stali. Ministerstvo vnútra SR listom zo dňa 12.01.2012 návrh žalobcu zamietlo z dôvodu, že právo ministra vnútra zmeniť alebo zrušiť napadnuté rozhodnutie zaniklo uplynutím 5-ročnej lehoty od ich právoplatnosti, a lehota uplynula dňa 10.03.2011. Z uznesenia o obvinení zo dňa 14.12.2005 a z Personálneho rozkazu č. 739 zo dňa 22.12.2005 o prepustení zo služobného pomeru príslušníka PZ je zrejmé, že obidva skutky, pre ktoré bol žalobca v disciplinárnom konaní prepustený zo služobného pomeru príslušníka PZ, sú zhodné so skutkami, za ktoré bol aj trestne stíhaný. Okresný súd Michalovce v trestnej veci na hlavnom pojednávaní vykonal rozsiahle dokazovanie. Súd vypočul množstvo svedkov, tiež znalcov, vyhodnotil informačno-technické prostriedky (ITP) a v oslobodzujúcom rozsudku uviedol, že uvedené skutky sa nestali. Žalobca dnes nemá k dispozícii iný prostriedok ochrany, než domáhať sa náhrady škody v tomto konaní. Je nesporné, že žalobca bol nezákonne prepustený zo služobného pomeru príslušníka policajného zboru PZ. Personálny rozkaz o prepustení zo služobného pomeru príslušníka PZ sa opiera o jediný dôkaz a to o vyšetrovací spis, t.j. o Uznesenie o obvinení, sp. zn. Č.:Z.-XX/KOK-XXXX. Prepustením zo služobného pomeru príslušníka PZ žalobcovi vznikla nevyčísliteľná škoda. Stratil natrvalo sociálne výhody, ktoré policajt má v zmysle zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov policajného zboru ..., tiež v zmysle zákona č. 328/2002 Z.z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov. Z Personálneho rozkazu č. 739 z 22.12.2005 je zrejmé, že žalobca bol prepustený zo služobného pomeru príslušníka PZ podľa § 192 ods. 1 písm. e) zák. č. 73/1998 Z.z., t.j. že porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Podľa § 35 ods. 1 písm. a) zák. č. 328/2002 Z.z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov, odchodné podľa § 33 nepatrí policajtovi, ktorého služobný pomer skončil prepustením z dôvodu porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Podľa § 33 ods. 2 cit. zákona odchodné sa vypláca policajtovi až do výšky desaťnásobku služobného platu. Toto odchodné nepodlieha dani z príjmu fyzických osôb. Keďže žalobca bol prepustený zo služobného pomeru príslušníka policajného zboru PZ za skutok, ktorý bol kvalifikovaný ako porušenie služobnej disciplíny zvlášť hrubým spôsobom, tak poškodený stratil nárok na odchodné, na ktoré by inak mal nárok až do výšky desaťnásobku služobného platu. Služobný plat poškodeného v čase prepustenia bol cca 20.000,- Sk, čiže išlo by o sumu asi 200.000,- Sk. Tým, že bol poškodený nezákonne prepustený zo služobného pomeru príslušníka PZ, tak sa mu natrvalo kráti výsluhový dôchodok, ktorého výška závisí od počtu odpracovaných rokov v služobnom pomere príslušníka PZ (viď § 38 a 39 zák. č. 328/2002 Z.z.). Pokiaľ ide o nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, t.j. protiprávnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní, tak za také porušenie práv jednotlivcovi prislúcha náhrada za nemajetkovú ujmu v peniazoch vyvolaná vo sfére jeho osobnostných práv. Tento právny názor je vyslovený v závere Nálezu Ústavného súdu ČR zo dňa 11.10.2006, sp. zn. IV. ÚS 428/05. Zdôvodnenie nemajetkovej ujmy dôvodím ďalej tým, že žalobca mal v čase trestného stíhania zaistený zbrojný preukaz, čím mal obmedzené možnosti sa po prepustení zo služobného pomeru príslušníka PZ zamestnať a nájsť si vhodný zdroj obživy. Došlo k zásahu do jeho osobnostných práv. Ak dôjde k neoprávnenému zásahu do práva na súkromie, tak navrhovateľovi ani nevzniká procesná povinnosť preukazovať, že neoprávnený zásah pôsobil difamačne a mal za následok zníženie jeho vážnosti a dôstojnosti v spoločnosti. Tento právny názor je vyslovený v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Cdo 137/2008, zverejnený v časopise Zo súdnej praxe 3/2010. Každé trestné stíhanie a hrozba vysokého trestu zasahuje do práva na súkromie a práva na rodinný život. Priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch závisí od správnej úvahy súdu. Dovolím si poukázať na niektoré prípady nespravodlivého trestného stíhania a priznanú výšku nemajetkovej ujmy v peniazoch. Poukazuje na rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 14C/112/2002 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Banská Bystrica, sp. zn. 16Co/256/2005 zo dňa 7. júla 2006. Týmto rozsudkom bola priznaná nemajetková ujma v peniazoch policajtovi vo výške 7.000.000,- Sk a advokátke vo výške 5.000.000,- Sk. Obidvaja boli nespravodlivo trestne stíhaní aj medializovaní. Nedávno bol medializovaný prípad sudcu Pavla Polku, ktorý v spore o ochranu osobnosti s Ministerstvom vnútra SR vysúdil 200.000,- € ako nemajetkovú ujmu v peniazoch. O tejto sume rozhodol Okresný súd Bratislava III. K zásahu do osobnostných práv menovaného sudcu došlo tým, že boli zverejnené odposluchy jeho telefonických hovorov. Tiež si dovolí poukázať na prípad uznávaného, dnes už nebohého právnikovi C.. Y. H.. Ten žiadal od polície odškodnenie, t.j. náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 1,6 milióna eur. Išlo skutočne o uznávaného a mimoriadne schopného právnikovi, ktorý v minulosti predsedal ešte federálnemu ústavnému súdu v Československej republike. H. bol nespravodlivo trestne stíhaný len 2 roky a jeho vec sa ani nedostala na súd. Trestné

stíhanie v jeho prípade bolo zastavené ešte v prípravnom konaní. Tento právnik si svoju česť, dôstojnosť a vážnosť ocenil na sumu 1,6 milióna eur. Tento prípad bol medializovaný vo viacerých médiách. V prílohe predkladá článok z denníka Pravda zo dňa 12.11.2010 pod názvom „Valko žiadal od polície odškodnenie 1,6 milióna eur“. Nedávno bol medializovaný prípad známej advokátky a bývalej sudkyne JUDr. Kataríny Dušakovej. Tá bola tiež nespravodlivo trestne stíhaná a na Okresnom súde v Prešove jej bola priznaná nemajetková ujma vo výške 230-tisíc eur. Rozsudok bol vyhlásený dňa 04.05.2011 pod sp. zn. 9C/92/2007. Rozsudok je právoplatný, lebo v týchto dňoch ho potvrdil aj Krajský súd v Prešove. Ďalej poukazuje na článok z denníka Sme zo dňa 24.01.2011 „Súdy podporili Šafárika proti Sme“. Z tohto článku je zrejmé, že bývalý sudca ústavného súdu Tibor Šafárik vysúdil od vydavateľa denníka Sme náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 50.000,- €. Vydavateľstvo Petit Press a.s. zasiahlo do osobnostných práv tohto sudcu tým, že zverejnili o ňom nepravdivé údaje, ktoré súviseli s jeho rozhodovacou právomocou v čase, keď bol sudcom ústavného súdu. Ďalej poukazuje na prípad sudcu JUDr. Jozefa Soročinu, ktorý v spore s Ministerstvom spravodlivosti SR v konaní o ochranu osobnosti vysúdil nemajetkovú ujmu vo výške 100.000,- €. Ministerstvo spravodlivosti zasiahlo do osobnostných práv tohto sudcu tým, že ho nespravodlivo disciplinárne stíhali 3 roky. Nakoniec bol oslobodený spod návrhu na začatie disciplinárneho konania. O tejto výške nemajetkovej ujmy v peniazoch rozhodol Okresný súd v Trebišove, sp. zn. 11C/88/2008 z 27.01.2009 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Košice, sp. zn. 1 ICo/113/2009-330 z 27.05.2009. Žalobca Emil Čertan sa musel podrobiť súdному procesu a bol nespravodlivo trestne stíhaný 5 rokov a 5 mesiacov. Počas tohto obdobia došlo k zásahu do jeho súkromného a rodinného života. Navyše jeho prípad bol viackrát medializovaný, napr. v denníku Korzár dňa 19.01.2007 bol zverejnený článok „Skorumpovaných policajtov môžu usvedčiť Ukrajinci“. V hore uvedenom článku je rozpísaná trestná vec žalobcu, ktorý má patriť medzi sedemnástich policajtov z odboru hraničnej kontroly vo Vyšnom Nemeckom, ktorého pred rokom zadržali a obvinili z korupcie a zneužitia právomoci verejného činiteľa. Táto trestná vec bola medializovaná aj v iných médiách, napr. v televízii Markíza na hlavných televíznych správach a konanie poškodeného bolo opísané ako hotová vec, že patrí medzi skorumpovaných policajtov, ktorí v službe vo Vyšnom Nemeckom brali úplatky za bezproblémové prepúšťanie cestujúcich, atď.. Hore uvedené je dôkazom toho, že trestná vec žalobcu bola značne medializovaná a bola podrobená verejnej mienke. Aj keď bolo zverejnené, že žalobca bol oslobodený spod obžaloby, jeho meno ostane navždy pošpinené a množstvo ľudí z rôznych oblastí života, či už verejného, pracovného alebo rodinného má dodnes pochybnosti o žalobcovi. Najnebezpečnejšie sú zásahy do osobnostných práv, ku ktorým dôjde cez médiá. O trestnom stíhaní žalobcu a ďalších policajtov médiá informovali policajné zložky. Celá verejnosť, známi a rodinní príslušníci spájali meno poškodeného s korupciou, s bráním úplatkov a pozerali na neho ako na policajta, ktorý nahonobil majetok z nečestných zdrojov. Žalobca bol nespravodlivo trestne stíhaný 5 rokov a 5 mesiacov. Uvedené spôsobilo žalobcovi neopísateľnú psychickú traumu a ocitol sa v izolácii vo všetkých oblastiach života, či už verejného, rodinného alebo pracovného. Každý sa žalobcovi otočil chrbtom a pozeral na neho ako na skorumpovaného policajta, ktorý berie úplatky. Vzhľadom na následky, ktoré spôsobilo žalobcovi trestné stíhanie a úkony v rámci neho vykonané orgánmi verejnej moci, možno uzavrieť, že má nárok aj na nemajetkovú ujmu v peniazoch. Žalobca požaduje náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 100.000,- €. Ako vyššie uviedol, súdom priznaná výška nemajetkovej ujmy je založená na správnej úvahe. No to neznamená, že ide o svojvôľu súdu. Podľa § 17 ods. 3 pís. a) až d) cit. zákona, výška nemajetkovej ujmy v peniazoch sa určuje s prihliadnutím najmä na osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a v spoločenskom uplatnení. Žalobca má čistý register trestov, je bezúhonný a nikdy nebol trestne stíhaný ani v inej veci. Za uvedené konanie bol Personálnym rozkazom č. 739 zo dňa 22.12.2005 prepustený zo služobného pomeru príslušníka policajného zboru. Podkladom tohto rozhodnutia bol trestný spis pod ČTS: UIS-86/KOK-2005, na základe ktorého bol poškodený uznesením vyšetrovateľa obvinený dňa 14.12.2005. Rozhodnutím o prepustení zo služobného pomeru príslušníka PZ žalobcovi vznikla nevyčísliteľná škoda a stratil zdroj obživy na základe obvinenia, ktoré sa neskôr ukázalo ako nezákonné. Žalobca stratil navždy sociálne výhody o sociálnom zabezpečení policajtov, tiež odchodné vo výške desaťnásobku služobného platu a natrvalo krátený výsluhový dôchodok za počty odpracovaných rokov. Na tieto skutočnosti musí súd prihliadať podľa § 17 ods. 3 pís. a) až d) zák. č. 514/2003 Z.z.. Vzhľadom na hore uvedené prípady som toho názoru, že požadovaná výška nemajetkovej ujmy v peniazoch je primeraná, lebo v prípade žalobcu došlo k oveľa závažnejšiemu zásahu do jeho osobnostných práv, než v iných prípadoch. Nezákonným rozhodnutím, t.j. nespravodlivým trestným stíhaním, ktoré trvalo 5 rokov a 5 mesiacov bola znížená dôstojnosť a vážnosť žalobcu v značnej miere a jeho meno ostane navždy pošpinené. Trestné stíhanie žalobcovi spôsobilo negatívne následky vo všetkých oblastiach života, či

už súkromného, verejného ale aj pracovného. Na tieto skutočnosti žalobca navrhne vypočítať svedkov. Žalobca spĺňa všetky podmienky, aby ho štát odškodnil. Žalobca si uplatňuje aj úrok z omeškania podľa § 517 ods. 2 Obč. zákonníka a to od 10.02.2012, t.j. prvý deň po 6-mesačnej lehote, ktorú mal žalovaný na uspokojenie nároku žalobcu. Z listu žalovaného zo dňa 06.02.2012 ako zaslanie odpovede na žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody je zrejme, že žiadosť mu bola doručená dňa 09.08.2011. Čiže prvý deň po 6-mesačnej lehote bol 10.02.2012. Výška úrokov z omeškania podľa § 3 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. je o 8 % vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platnej k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Dňa 10.02.2012 bola základná úroková sadzba ECP 1,5 %. Čiže žalobca žiada priznať úrok z omeškania vo výške 9,5 % z istiny ročne od 10.02.2012 do zaplatenia.

2. Žalovaná vo svojom vyjadrení k žalobe zo dňa 28.11.2014 uviedla, že nárok nebol so žalovaným predbežne prerokovaný, preto žalobu smerujúcu proti žalovanej je potrebné považovať za podanú predčasne a teda protiprávne. Vo veci nie sú pasívne vecne legitimovaným subjektom. Žalobca riadne nepreukázal vznik škody ani vznik údajnej nemajetkovej ujmy.

3. Žalovaná vo svojom vyjadrení k žalobe zo dňa 1.6.2015 uviedla, že Generálna prokuratúra SR nie je oprávnená vo veci konať za štát, pretože nie sú splnené základné hmotnoprávne predpoklady na postup podľa § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len "zákon č. 514/2003 Z.z."). Predmetom konania v prejednávanej veci je náhrada škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím vyšetrovateľa Ministerstva vnútra SR, Sekcie kontroly a inšpekčnej služby, Odboru inšpekčnej služby v Košiciach zo dňa 14.12.2005 ČTS: UIS-86/KOK-2005. Vzhľadom k tomu je orgánom, ktorý v tejto veci má konať za štát Ministerstvo vnútra SR (§ 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 514/2003 Z.z. v znení platnom ku dňu podania žaloby 12.09.2012). Generálna prokuratúra SR by konala za štát iba v prípade, ak by škodu spôsobila ona, krajská prokuratúra alebo okresná prokuratúra (viď. pozn. 4/ k 4 ods. 1 písm. e) zákona č. 514/2003 Z.z. v znení platnom ku dňu podania žaloby 12.09.2012, ktorá odkazuje na § 38 zákona č. 153/2001 Z.z. o prokuratúre v znení platnom ku dňu podania žaloby. Generálna prokuratúra SR nevydala v predmetnej trestnej veci vedenej proti žalobcovi žiadne rozhodnutie, ktoré by bolo možné označiť za nezákonné. Okrem toho obžaloba nie je rozhodnutím a preto ani nemožno uvažovať o jej nezákonnosti. (Uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 18.12.2014 č.k. 6Co/84172014-335). Podľa § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z.z. vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní. V zmysle citovaného ustanovenia škodu musí orgán prokuratúry spôsobiť (konaním alebo opomenutím). V danom prípade orgány prokuratúry škodu konaním alebo opomenutím nespôsobili. Konali výlučne iba v zmysle zákonodarcom určeným postupom podľa príslušných ustanovení zákona č. 301/2005 Z.z. Trestného poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len "Trestný poriadok"). Inak konať ani nemohli. Vzhľadom k uvedenému nie je daná príslušnosť Generálnej prokuratúry SR na konanie. Znenie citovaného §-u je v pôvodnom znení od účinnosti zákona bez akejkoľvek zmeny a jeho výklad a dlhoročná aplikácia nespôsobovala doteraz žiadne problémy: zákon č. 412/2012 Z.z. upravil znenie len vo vzťahu k Ministerstvu vnútra SR, na príslušnosť prokuratúry za štát nič nezmenil. Keďže zákon príslušnosť Generálnej prokuratúry SR nezakladá, žiadam, aby súd s Generálnou prokuratúrou SR vo veci ďalej nekonal a pokračoval v konaní s Ministerstvom vnútra SR, resp. s Ministerstvom spravodlivosti SR (§ 4 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z.). Podľa § 4 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. ak nemožno príslušný orgán určiť podľa odseku 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky. Titul náhrady škody (uznesenie o vznesení obvinenia) je účinné a vykonateľné už jeho vydaním bez ohľadu na to, kedy (a či) ho prokurátor obdrží, preto sa prokurátor nielenže na jeho vydaní nepodieľa, ale jeho účinkom (škode) nemôže v tomto štádiu (rovnako ako súd) zabrániť a už vôbec nie škodu spôsobiť. Úvaha o jeho zodpovednosti je preto absurdná. Ani úvaha o tom, že zamietnutie sťažnosti a podanie obžaloby zakladá príslušnosť prokuratúry, nemá oporu v zákone, v opačnom prípade by musela byť akceptovaná tiež úvaha o zodpovednosti súdu vo všetkých prípadoch, keď súd po preskúmaní a predbežnom prejednaní obžaloby nariadil hlavné pojednávanie (teda uznal a potvrdil zákonnosť prípravného konania § 228 ods. 1 Trestného poriadku), ako aj vo všetkých prípadoch, keď súd v súdnom konaní rozhodol (hoci neprávoplatne) o uznaní viny a uložení trestu, pretože rozhodujúce je súdne konanie a dôkazy v ňom vykonané. Návrh nemožno akceptovať ani vecne (bez ohľadu na to, ktorý štátny orgán štát zastupuje), pretože je nedôvodný. Uznesenie o vznesení obvinenia nemožno v

danom prípade automaticky považovať za nezákonné len z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní trestného činu sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila (viď rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II ÚS 163/2013). Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku vedenom pod sp. zn. 3 Cdo 201/2007 zo dňa 30.07.2008 konštatoval, že: „ ... podľa názoru dovolacieho súdu nejde o neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby vtedy, keď je proti nej v súlade so zákonnými podmienkami vznesené obvinenie z trestného činu a aj ďalšie úkony orgánov činných v trestnom konaní zasahujúce do práv tejto fyzickej osoby sú vykonávané v medziach zákona, na tom sa nič nemení ani v prípade, ak by neskôr prípadne aj došlo k zastaveniu trestného stíhania voči tejto fyzickej osobe alebo k jej prepusteniu z väzby alebo k oslobodeniu spod obžaloby.“. Najvyšší súd Slovenskej republiky teda dospel k záveru, že orgány činné v trestnom konaní zákonným konaním v rámci trestného konania nemôžu neoprávnené zasiahnuť do osobnosti fyzickej osoby a teda fyzickej osobe následne ani nemôže vzniknúť nárok na nemajetkovú ujmu, keďže nedošlo k neoprávnenému zásahu do jeho osobnosti. K uplatňovanej škode poznamenávam, že musí byť nielen zaplatená, t.j. musí dôjsť k zmenšeniu majetku, ale trovy musia byť aj účelne vynaložené (§ 18 zákona č. 514/2003 Z.z.). Rovnako tak nemajetkovú ujmu a okolnosti ju podmieňujúce nestačí len tvrdiť, ale musia byť v konaní preukázané, najmä s prihliadnutím na § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z.. V zmysle § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu, predmetným osobitným právnym predpisom je zákon č. 215/2006 Z.z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi v znení neskorších predpisov. V § 6 cit. zákona sa uvádza, že celková suma odškodnenia poskytnutá podľa tohto zákona nesmie presiahnuť päťdesiatnásobok minimálnej mzdy (cca 17.000, tis. €), pričom žalovaná suma nemajetkovej ujmy túto sumu niekoľko násobne prekračuje.

4. Okresný súd Košice I rozsudkom č.k. 37C/245/2012-174 zo dňa 18.6.2015 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 100.995,81 eura s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 100.995,81 eura od 10.2.2012 do zaplataenia, do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa voči žalovanej domáhal náhrady škody vo výške 995,81 eura s úrokom z omeškania vo výške 9,5 % ročne z dlžnej sumy od 10.2.2012 do zaplataenia a náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 100.000 eur s úrokom z omeškania vo výške 9,5 % ročne z dlžnej sumy od 10.2.2012 do zaplataenia titulom nezákonného uznesenia o vznesení obvinenia vyšetrovateľa Odboru inšpekčnej služby v Košiciach zo dňa 14. 12.2005 ČTS:UIS-86/KOK-2005, na základe ktorého bol nespravodlivo obvinený z trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa a prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 158 ods. 1 písm. a) a § 160 ods. 2 Trestného zákona, a trestne stíhaný v období od 14.12.2005 do 27.4.2011, pretože trestná vec sa skončila oslobodzujúcim rozsudkom Okresného súdu Michalovce zo dňa 4.10.2010 č.k. 2T/85/2010-985 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 27.4.2011 č.k. 6To/7/2011-1006, a žalovaná nevyhovela jeho žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, doručenej Ministerstvu vnútra SR, a neuspokojila ani jeho nárok na náhradu vecnej škody v sume 995,81 eura (30.000,-Sk), predstavujúcej náklady na jeho obhajobu v trestnom konaní a ani nemajetkovej ujmy v peniazoch, hoci účasť na výsluchoch pred vyšetrovateľom a na hlavnom pojednávaní pred súdom a hrozba vysokého trestu mu spôsobila neopísateľnú psychickú traumu, a navyiac bol z rovnakých dôvodov, pre ktoré bol obvinený uznesením vyšetrovateľa zo dňa 14.12.2005, Personálnym rozkazom č. 739 zo dňa 22.12.2005 prepustený zo služobného pomeru príslušníka policajného zboru pre porušenie služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom podľa § 192 ods. 1 písm. e) zák. č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov policajného zboru, jeho rozklad proti personálnemu rozkazu Ministerstvo vnútra SR zamietlo rozhodnutím zo dňa 6.3.2006 č.p. KM-1 I/PK-2006 a listom zo dňa 12.1.2012 zamietlo i jeho návrh na preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania z dôvodu, že právo ministra vnútra zmeniť alebo zrušiť napadnuté rozhodnutie zaniklo uplynutím päťročnej lehoty od jeho právoplatnosti a lehota uplynula dňa 10.3.2011, pričom subjektívnu aj objektívnu lehotu na podanie návrhu na obnovu konania, v ktorom by sa domáhal zrušenia Personálneho rozkazu č. 739 zo dňa 22.12.2005 zmeškal nie z vlastnej viny, lebo jeho trestné stíhanie skončilo až právoplatným oslobodzujúcim rozsudkom dňa 27.4.2011, a teda po uplynutí lehoty ustanovenej v § 246 ods. 4 zák. č. 73/1998 Z.z.. Dodal, že žalobca v žalobe tiež tvrdil, že zo služobného pomeru príslušníka policajného zboru bol prepustený nezákonne, lebo personálny rozkaz o jeho prepustení sa opiera jedine o uznesenie o obvinení, a žalobcovi z týchto dôvodov vznikla škoda tým, že: 1/ stratil natrvalo sociálne výhody, ktoré policajt má v zmysle zák. č. 73/1998 Z.z. a zák. č. 328/2002 Z.z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov, 2/ stratil nárok na odchodné v sume 200.000,- Sk, na ktoré by podľa § 33 ods. 2 a § 35 ods. 1 písm. a) zák. č. 328/2002 Z.z. mal nárok až do výšky desaťnásobku služobného platu, ktorý bol v čase jeho prepustenia cca 20.000,- Sk, 3/

natrvalo sa mu kráti výsluhový dôchodok, ktorého výška závisí v zmysle § 38 a 39 zák. č. 328/2002 Z.z. od počtu odpracovaných rokov v služobnom pomere, 4/ po prepustení zo služobného pomeru mal obmedzené možnosti sa zamestnať a nájsť si vhodný zdroj obživy z dôvodu, že v čase trestného stíhania mal zaistený zbrojný preukaz, a 5/ nespravodlivým trestným stíhaním bola znížená jeho dôstojnosť a vážnosť v značnej miere, lebo jeho prípad bol viackrát medializovaný, keď napr. v denníku Korzár bol dňa 19.01.2007 zverejnený článok „Skorumpovaných policajtov môžu usvedčiť Ukrajinci“, v ktorom bola rozpísaná trestná vec žalobcu, ako jedného zo sedemnástich policajtov z odboru hraničnej kontroly vo Vyšnom Nemeckom, ktorého pred rokom zadržali a obvinili z korupcie a zneužitia právomoci verejného činiteľa, ako aj v televízii Markíza v hlavných televíznych správach, ktoré konanie žalobcu opisali ako hotovú vec, že patrí medzi skorumpovaných policajtov, ktorí v službe vo Vyšnom Nemeckom brali úplatky za bezproblémové prepúšťanie cestujúcich, atď., a hoci v konečnom dôsledku bol spod obžaloby oslobodený, jeho meno ostane navždy pošpinené, keď množstvo ľudí z verejného, pracovného alebo rodinného života spájalo jeho meno s korupciou, braním úplatkov a pozerali na neho ako na policajta, ktorý nahonobil majetok z nečestných zdrojov a má dodnes o ňom pochybnosti, čo spôsobilo, že sa ocitol sa v izolácii vo všetkých oblastiach verejného, rodinného alebo pracovného života. Poukázal tiež na obranu žalovanej, že uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 14.12.2005 nebolo podľa § 6 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 514/2003 Z.z.“) zrušené ani zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom, pričom uznesenie o vznesení obvinenia nemožno automaticky považovať za nezákonné len z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní trestného činu sa neskôr nepotvrdila, že nárok nebol so žalovanou predbežne prerokovaný, že Generálna prokuratúra SR nie je oprávnená v danom spore konať za štát, pretože nevydala v predmetnej trestnej veci vedenej proti žalobcovi žiadne rozhodnutie, ktoré by bolo možné označiť za nezákonné, obžaloba rozhodnutím nie je a preto ani nemožno uvažovať o jej nezákonnosti, lebo orgány prokuratúry konali výlučne iba podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku a orgány činné v trestnom konaní zákonným konaním v rámci trestného konania nemôžu neoprávnene zasiahnuť do osobnosti fyzickej osoby, a keďže predmetom sporu je náhrada škody spôsobená nezákonným rozhodnutím vyšetrovateľa Ministerstva vnútra SR, orgánom oprávneným konať za štát je Ministerstvo vnútra SR alebo Ministerstvo spravodlivosti SR a takisto, že nemajetkovú ujmu a okolnosti ju podmieňujúce nestačí len tvrdiť, ale tie musia byť v konaní preukázané najmä s prihliadnutím na § 17 ods. 3 a 4 zák. č. 514/2003 Z.z., že žalovaná suma nemajetkovej ujmy prekračuje niekoľko násobne päťdesiatnásobok minimálnej mzdy (cca 17.000,- eur) a vecná škoda žalobcu, spočívajúca v nákladoch na trovy obhajoby žalobcu, musí byť nielen zaplatená, t.j. musí nielen dôjsť k zmenšeniu majetku žalobcu, ale zároveň trovy musia byť vynaložené účelne. Pri rozhodovaní vychádzal súd zo zistenia, že uznesením Úradu inšpekčnej služby, Odboru boja proti korupcii a organizovanej kriminalite Ministerstva vnútra SR zo dňa 14.12.2005 ČTS:UIS-86/KOK-2005 bolo voči žalobcovi vznesené obvinenie za pokračujúce trestné činy zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160 ods. 2 Trestného zákona. Zistil tiež, že uznesením Vojenskej obvodnej prokuratúry v Prešove č.k. OPv 274/08 zo dňa 23.2.2006 bola sťažnosť žalobcu proti tomuto uzneseniu zamietnutá ako nedôvodná, následne bola podaná obžaloba Vojenskej obvodnej prokuratúry Prešov zo dňa 21.5.2010 č.k. OPv 274/08, podľa ktorej mal žalobca spáchať pokračovací trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa a prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody a Personálnym rozkazom ministra vnútra SR č. 739 zo dňa 22.12.2005 bol žalobca prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zák. č. 73/1998 Z.z. z dôvodu, že svojím konaním porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom spočívajúcim v tom, že nebol čestným a disciplinovaným príslušníkom Policajného zboru, keď zneužil svoje služobné postavenie, prevzal a ponechal si v rozhodnutí uvedené veci aj napriek tomu, že na takéto prijatie nemal žiaden právny dôvod a tieto skutočnosti bezodkladne neoznámil príslušnému orgánu, ako aj tým, že nevykonával štátnu službu riadne, keď si neplnil úlohy na úseku svojho služobného zaradenia uložené mu zákonom, nariadením nadriadeného a Etickým kódexom príslušníka Policajného zboru, nezdržal sa konania, ktoré viedlo k stretu dôležitého záujmu štátnej služby s osobnými záujmami a ktoré mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru a ohroziť dôveru v tento zbor a nedodrжал služobnú disciplínu, pričom skutkový stav bol zistený a preukázaný šetrením nadriadeného, ktorý ako dôkazy použil najmä výsledky šetrenia Odboru boja proti korupcii a organizovanej kriminalite Úradu inšpekčnej služby PZ MV SR, vedeného pod ČTS: UIS 86/KOK-2005. Rozhodnutím Ministerstva vnútra SR zo dňa 6.3.2006 č. KM-11/PK/2006 bol ako nedôvodný zamietnutý rozklad žalobcu, v ktorom žalobca namietal, že nebol právoplatne odsúdený a aj pre príslušníka policajného zboru platí prezumpcia nevinu. Rozsudkom Okresného súdu Michalovce zo dňa 4.10.2010 č.k. 2T/85/2010-985 bol žalobca spod obžaloby oslobodený z dôvodu,

že nebol produkovaný žiaden konkrétny dôkaz, ktorý by žalobcu jednoznačne usvedčil z trestných činov, ako i že žalobca nebol väzobne trestne stíhaný v období od 14.12.2005, kedy začalo trestné stíhanie, do dňa 27.4.2011, kedy trestné stíhanie skončilo, že dňa 5.8.2011 žalobca požiadal Ministerstvo vnútra SR o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, ktoré dňa 6.2.2012 žiadosti žalobcu o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody nevyhovelo z dôvodu, že nedošlo k vydaniu nezákonného rozhodnutia ani k nesprávnemu úradnému postupu. Súd prvej inštancie vychádzal tiež zo zistenia, že dňa 19.1.2007 bol v denníku Zemplínsky denník Korzár č. 15 uverejnený článok pod titulom „Skorumpovaných policajtov môžu usvedčiť Ukrajinci“, „Zo 17 obvinených policajtov nebol ani po vyše roku nikto obžalovaný“, v ktorom bolo okrem iného uvedené, že výpovede svedkov z Ukrajiny zavážia vo vyšetrovaní 17 policajtov z odboru hraničnej kontroly vo Vyšnom Nemeckom, ktorých zadržali kukláči v decembri 2005 priamo na hlavnom hraničnom prechode na slovensko-ukrajinskej hranici počas pracovnej porady a ktorých obvinili z korupcie a zneužitia právomoci verejného činiteľa, lebo mali cestujúcim umožňovať rýchly a bezproblémový prechod hranicou za úplatok v podobe peňazí, cigariet alebo iného tovaru, pričom zadržanie 17 policajtov vo Vyšnom Nemeckom je druhým najväčším prípadom odhalenia korupcie policajtov na hraničnom priechode SR za posledných 15 rokov, akciu na odhalenie a zadržanie úplatných policajtov pripravoval Úrad inšpekčnej služby cudzineckej polície približne pol roka a bývalý minister vnútra policajtov krátko po zadržaní prepustil z radov polície bez nároku na odstupné. Ďalej súd vychádzal zo zistenia z výpovede svedkov Jána Čizmára, Bc. Mariána Havrilu a Jaroslava Kobana, bývalých spolupracovníkov a kolegov žalobcu, svedka Jozefa Hvozďáka, suseda žalobcu a poľovníka, svedkov Maroša Čertana a Márie Čertanovej, z odôvodnenia obžaloby, že žalobca bol hodnotený kladne, v priebehu služby bol 37 krát disciplinárne odmenený, disciplinárne potrestaný bol v jednom prípade, trest bol zahladený a v evidencii priestupkov, ako aj v registri trestov GPSR nemal žiaden záznam, ako aj z výpovede žalobcu, že pracoval ako policajt na oddelení Hraničnej a cudzineckej polície vo Vyšnom Nemeckom ako zástupca vedúceho smien s hodnosťou nadporučika a plánoval ísť na Policajnú akadémiu, na pracovisku požíval vážnosť a bol pravidelne odmeňovaný až do dňa, keď na oddelenie vtrhli ozbrojení policajti v kuklách a maskách, v sprievode televízie a novinárov, kde ho s ostatnými policajtmi zatkli a s puťami na rukách viedli cez halu, kde sa nachádzalo množstvo ľudí, ktorí na nich pozerali a fotili si ich a pri autobuse zostali spútaní celý deň.

5. Proti vyhovujúcemu výroku tohto rozsudku podala včas odvolanie žalovaná namietajúc, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil. Žiadala, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom výroku zrušil a v prípade, ak rozhodnutie potvrdí, aby pripustil dovolanie na vyriešenie otázky oprávnenosti konať v mene štátu s prihliadnutím na aplikáciu § 4 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z.z. ako otázky po právnej stránke zásadného významu, keďže aplikačná prax jednotlivých súdov je v uvedenej otázke rozdielna a neexistuje zjednocujúce stanovisko. V odvolaní namietala, že predovšetkým súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, ak konal s Generálnou prokuratúrou ako orgánom oprávneným konať v mene štátu. V tejto súvislosti žalovaná poukázala na znenie § 21 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku a § 4 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z.z. a tvrdila, že v dôsledku ostatnej novely zákona č. 514/2003 Z.z., účinnnej od 1.1.2013, vznikla situácia, kedy je spornou otázka, ktorý orgán má konať v mene štátu v prípade, keď titulom na vznik nároku na náhradu škody je nezákonné uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré v danom prípade vydal vyšetrovateľ Odboru inšpekčnej služby v Košiciach. Pripomenula, že proti uzneseniu o vznesení obvinenia je prípustná sťažnosť, o ktorej rozhoduje prokurátor podľa § 190 ods. 2 Trestného poriadku a vyjadrila názor, že vzhľadom na fakt, že uznesenie vyšetrovateľa o vznesení obvinenia je predbežne vykonateľné a jeho právne účinky voči obvinenému nastávajú už jeho vydaním, nemožno aplikovať ustanovenie § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z.z. a dospieť k záveru, že konať v mene štátu má Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, lebo prokurátor nespôsobil škodu, ktorej sa poškodený domáha, ale je potrebné konať v mene štátu s Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, alebo s Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, s ktorým mal súd v zmysle § 4 ods. 1 písm. m) zákona č. 514/2003 Z.z. v danej veci konať, lebo predbežne prerokoval nárok žalobcu, a nie so žalovanou, zastúpenou Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky. Poukázala na nejednotnú prax súdov v rámci Slovenskej republiky (uznesenie Krajského súdu v Bratislave č.k. 6Co/841/2014-335) a súdu prvej inštancie vytkla, že sa touto jej námietkou v dôvodoch rozsudku nezaoberal.

6. Žalobca v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhol potvrdiť rozsudok ako vecne správny a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania. Poukazom na znenie § 4 ods. 1 písm. b) a f) zák. č. 514/2003 Z.z., účinného od 1.1.2013, § 230 ods. 1 a ods. 2 písm. e) Trestného poriadku, na viaceré rozhodnutia krajských a okresných súdov Slovenskej republiky (rozhodnutie Krajského súdu v

Košiciach sp. zn. 3Co/377/2013-74, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/787/2013-280, sp. zn. 17Co/11/2010, sp. zn. 16Co/121/2011-96, Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co/841/2014-335, Okresného súdu Žilina sp. zn. 18C/194/2012-98) nesúhlasil s názorom žalovanej, že súd mal konať s Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky alebo Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky ako procesným zástupcom žalovanej a ani s argumentáciou žalovanej, že prokurátor v trestnom konaní žiadnu škodu nespôsobil, nakoľko v konaní bolo preukázané, že prokurátor jeho sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia uznesením zamietol a podal obžalobu na súd, na základe čoho bol trestne stíhaný v čase od 14.12.2005 do 27.4.2011.

7. Žalovaná v replike na vyjadrenie žalobcu k odvolaniu zopakovala, že žalobca nepreukázal existenciu nezákonného rozhodnutia, majúc za to, že v zmysle rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 163/2013-50 uznesenie o vznesení obvinenia nemožno automaticky považovať za nezákonné len z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní trestného činu sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila, ako i že súd prvej inštancie nesprávne aplikoval v spore § 17 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z.z.. V tejto súvislosti poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 171/2005, v ktorom najvyšší súd konštatoval, že priznávanie premrštených súm by mohlo viesť k bezdôvodnému obohacovaniu sa a dokonca by mohlo bagatelizovať niektoré ujmy na iných základných právach, na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej by finančná náhrada napr. v konaniach na ochranu osobnosti nemala byť neprímeraná iným finančným kompenzáciám, napríklad výške náhrady za utrpenie a bolesť (Karhuvaara a Italehti c/a Fínsko), na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva Lavrechov proti Českej republike zo dňa 20.6.2013 i Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo 201/2007, podľa ktorého nejde o neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby vtedy, keď je proti nej v súlade so zákonnými podmienkami vznesené obvinenie z trestného činu a aj ďalšie úkony orgánov činných v trestnom konaní sú vykonávané v medziach zákona, na čom nemení nič skutočnosť, že neskôr došlo k zastaveniu jej trestného stíhania alebo aj k oslobodeniu spod obžaloby. Zdôraznila, že fakt, že predmetný skutok nie je trestným činom, ešte bez ďalšieho nemôže viesť k záveru, že nemôže byť kvalifikovaný ako disciplinárne previnenie spočívajúce v porušení služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom, pričom ide o konanie, za ktoré možno príslušníka Policajného zboru prepustiť zo služobného pomeru. V tejto súvislosti žalovaná poukázala na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (sp. zn. 1 Sžo 113/2008, sp. zn. 1 Sžo 385/2009, sp. zn. 4 Sžo 10/2011), v zmysle ktorých ani samotný záver orgánov činných v trestnom konaní o vine, resp. nevine žalobcu zo spáchania trestného činu nemôže mať žiaden vplyv na úsudok orgánov v personálnom konaní, na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 296/2014 z 6.5.2015, v zmysle ktorého v prípade prepustenia príslušníka Policajného zboru zo služobného pomeru ide o personálne opatrenie za porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti, ktoré nemožno stotožňovať s trestnoprávnou zodpovednosťou, keď porušenie služobnej prísahy nemusí dosiahnuť intenzitu trestného činu a dôvody prepustenia príslušníka Policajného zboru napriek tomu môžu byť splnené. V tomto smere podčiarkla, že dôvodnosť prepustenia žalobcu zo služobného pomeru v danom spore nikdy nebola podrobená súdnemu prieskumu a tvrdenie žalobcu, že učinil v tomto smere všetky kroky na zvrátenie účinkov personálneho rozkazu nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Žalovaná tiež namietla, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní o úrokoch z omeškania nepostupoval v súlade s ustálenou judikatúrou slovenských súdov a v tomto smere svoje rozhodnutie ani nezdôvodnil a neuviedol, prečo sa odchýlil od ustálenej judikatúry, keď podľa rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo 185/2011 povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká až na základe súdneho rozhodnutia, v ktorom je určená doba plnenia.

8. Žalobca v duplike na vyjadrenie žalovanej upozornil, že žalovaná v odvolaní zo dňa 1.7.2015 necitovala žiadne paragrafové znenie v tom čase platného Občianskeho súdneho poriadku, o ktoré opiera svoje odvolanie, namietajúc len otázku konania za štát a dodal, že žalovaná vyjadrením zo dňa 26.5.2016 už nemôže meniť a poukazovať na ďalšie dôvody odvolania. Uviedol, že s námietkou žalovanej spochybňujúcou preukázanie existenciu nezákonného rozhodnutia, sa súd prvej inštancie presvedčivo vysporiadal v odôvodnení rozsudku keď uzavrel, že oslobodzujúci rozsudok má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť a zdôraznil, že podstata jeho nároku na náhradu škody sa viaže na výsledok celého trestného stíhania a rozhodnutia, na ktoré sa žalovaná odvoláva nemajú všeobecnú platnosť, lebo sa vzťahujú len na konkrétny prípad. Žalobca poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo 262/2015 i článok zverejnený v Justičnej revue č. 10/2014 „Limitácia náhrady nemajetkovej ujmy“ mal za to, že súd prvej inštancie správne aplikoval aj § 17 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z.z., ktorý nestanovil pre výšku

náhrady nemajetkovej ujmy žiadny limit až do 31.12.2012, kedy nadobudol účinnosť zák. č. 412/2012 Z.z., pričom nezákonné rozhodnutie bolo vydané dňa 14.12.2005. Pripomenul, že zák. č. 412/2012 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť od 1.1.2013, novelizoval aj § 16 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého lehota omeškania začína plynúť najneskôr dňom oznámenia, že nárok poškodeného nebude uspokojený alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a z listu žalovanej zo dňa 6.2.2012, ktorým mu dala odpoveď na jeho žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody je zrejmé, že žiadosť jej bola doručená dňa 9.8.2011 a preto podľa žalobcu súd prvej inštancie správne mu priznal úrok z omeškania od 10.2.2012, čo bol prvý deň po šesťmesačnej lehote, ktorým sa žalovaná dostala do omeškania. Nakoniec žalobca zdôraznil, že personálny rozkaz o jeho prepustení zo služobného pomeru sa opiera o jediný dôkaz, a to vyšetrovací spis, t.j. uznesenie o jeho obvinení, a preto podľa žalobcu možno ustáliť, že ak by nebol trestne stíhaný, tak by nebol ani personálnym rozkazom prepustený, pričom prepustením zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru mu vznikla nevyčísliteľná škoda, keďže stratil natrvalo sociálne výhody, a to odchodné a kráti sa mu i výsluhový dôchodok, ktorého výška závisí od počtu odpracovaných rokov v služobnom pomere príslušníka Policajného zboru, čo potvrdzuje závažnosť vzniknutej ujmy a následkov, ktoré mu vznikli v súkromnom a spoločenskom uplatnení.

9. Krajský súd v Košiciach uznesením č.k. 1Co/455/2015-284 zo dňa 28.2.2017 zrušil rozsudok vo vyhovujúcom výroku a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V dôvodoch uznesenia uviedol okrem iného, že súd prvej inštancie vyhovujúci výrok v časti nároku žalobcu na náhradu skutočnej škody vo výške 995,81 eur, predstavujúcu náklady vynaložené žalobcom titulom náhrady trov jeho právneho zastúpenia, odôvodnil bez ďalšieho len poukazom na fakt, že mal z potvrdenky zo dňa 16.1.2006 advokáta JUDr. Michala Kolesára za preukázané, že žalobca zaplatil advokátovi „v tejto súvislosti, resp. v tejto príčinnej súvislosti trovy právneho zastúpenia v tomto trestnom konaní vo výške 30.000,00 Sk, čo je 995,82 eur“ a rozhodnutie o priznaní nemajetkovej ujmy odôvodnil len tým, že za primerané finančné zadostučinenie žalobcu podľa svojej úvahy považuje náhradu vo výške 100.000 eur „so zreteľom na vek poškodeného a jeho spoločenské postavenie, ktoré sa nepochybne zhoršilo“, avšak bez toho, aby svoj záver o primeranosti priznanej výšky nemajetkovej ujmy žalobcu akokoľvek objasnil, nevykonal žiadne porovnanie konkrétneho prípadu so zákonnými kritériami, a aj keď prvoinštančný súd na zistený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval správny právny predpis (§ 17 zák. č. 514/2003 Z.z.), pri rozhodovaní o výške náhrady nemajetkovej ujmy žalobcu zohľadnil aj skutočnosti, ktoré nemajú vplyv na priznanie nemajetkovej ujmy a zároveň nezohľadnil všetky rozhodujúce skutočnosti, v dôsledku čoho je rozhodnutie v jeho vyhovujúcom výroku pre svoju nepreskúmateľnosť vylúčené zo súdneho preskúmania. V prejednávanom spore súd prvej inštancie postupoval správne, ak použil citované ustanovenie § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z., v znení účinnom ku dňu vydania označeného nezákonného rozhodnutia, t.j. ku dňu 14.12.2005, toto však v okolnostiach posudzovaného sporu aplikoval nedôsledne. V tomto smere možno súhlasiť s argumentáciou súdu prvej inštancie potiaľ, ak posúdil nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy z hľadiska zásahu do jeho osobnostných práv a vyhodnotil postup orgánov činných v trestnom konaní tak, že bol zásahom do žalobcových osobnostných práv v situácii, ak orgány činné v trestnom konaní dospeli k rozhodnutiu, ktoré sa neskôr ukázalo ako nezákonné, a takisto správne uzavrel, že v danom prípade samotné konštatovanie porušenia práva žalobcu nie je dostatočným zadostučinením. Z odôvodnenia rozsudku zistiť nemožno, na základe akých kritérií a úvah dospel súd prvej inštancie k záveru, že primeraná výška odškodnenia nemajetkovej ujmy žalobcu v danom prípade predstavuje práve sumu 100.000 eur. Súd prvej inštancie totižto zovšeobecňujúcim spôsobom formuloval tzv. súhrnné zistenie, že trestné stíhanie zasiahlo spoločenský, osobný a rodinný život žalobcu, a že došlo k nenapraviteľnému zásahu do cti a dobrého mena žalobcu, „lebo všetci obyvatelia obce, kde žalobca žije, vedeli o jeho trestnom stíhaní a ani po oslobodzujúcom rozsudku časť obyvateľov obce neverí v jeho nevinu, vyjadrujú a správajú sa k nemu ako ku kriminálnikovi a navždy v nich zostane podozrenie, ktoré nie je možné vymazať“, z ktorého potom bez ďalšieho vyvodil, že vzhľadom na pretrvávajúce negatívne dôsledky nezákonného rozhodnutia o vznesení obvinenia a začatí trestného stíhaní, má za dôvodné priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v žalobcom požadovanom rozsahu. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia takisto nevyplýva, na základe akých dôkazov dospel súd k záveru, že situácia súvisiaca s trestným stíhaním žalobcu postihla aj rodinu žalobcu, a to najmä po psychickej stránke (a v akom smere), že žalobca sa po strate zamestnania nevedel po pracovnej stránke uplatniť a pre povesť, ktorú požíval v dôsledku predmetnej kauzy, ho nikto nechcel zamestnať a ani ako vyhodnotil výsluch manželky žalobcu a jeho syna a svedkov Jána Čižmára, Mariána Havrilu, Jaroslava Kobana a Jozefa Hvozďáka. Z dôvodov napadnutého rozhodnutia možno naopak vyvodiť, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní o výške náhrady nemajetkovej ujmy zohľadnil

aj okolnosti, ktoré podľa názoru odvolacieho súdu pre určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy nie sú relevantné. Je pritom úlohou súdu, aby na základe žalobcom opísaných skutkových tvrdení právne posúdil, medzi akou ujmom (ako následkom) a akou skutočnosťou (ako príčinou tejto ujmy), má byť príčinná súvislosť zisťovaná a či sa jedná o nárok jediný, alebo žalobca v rámci svojich žalobných tvrdení vymedzuje viacero nárokov. Z tohto hľadiska prvoinštančný súd dôsledne nepostupoval, a tak nesprávne pri rozhodovaní o nároku na náhradu nemajetkovej ujmy zohľadnil okolnosť, že žalobca pre prepustenie zo služobného pomeru stratil pravidelný mesačný príjem vo forme mzdy a aj ďalšie sociálne výhody spojené s výkonom jeho funkcie, najmä odchodné, nakoľko uvedené skutočnosti by zakladali jedine prípadný nárok žalobcu na skutočnú škodu, prípadne ušlý zisk podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., keďže náhrada nemajetkovej ujmy sleduje odškodnenie morálnej ujmy, vzniknutej v dôsledku porušenia práva žalobcu na rešpektovanie a ochranu jeho súkromného a rodinného života, dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti. Možno dodať, že aj keď za podstatný zásah do osobnostných práv žalobcu treba považovať voči nemu vedené trestné stíhanie a zároveň jeho prepustenie zo služobného pomeru policajta, nie je to samo o sebe dôvodom pre priznanie nemajetkovej ujmy v rozsahu 100.000 eur (por. napr. uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1Co 575/15).

10. Súd vykonal dokazovanie výsluchom žalobcu a svedkov a oboznámením sa so žalobou a s vyjadreniami žalobcu, s vyjadreniami žalovanej a s ďalšími listinnými dôkazmi predloženými stranami a zistil nasledovný skutkový stav:

11. Z výpovede žalobcu vyplynulo, že robil policajta na oddelení Hraničnej a cudzineckej polície vo Vyšnom Nemeckom, bol zástupca vedúceho smien s hodnosťou nadporučíka a plánoval ísť na Policajnú akadémiu, kde chcel, aby sa jeho kariéra a životná cesta uberala týmto smerom. Myslí si, že si užil aj dôstojnosť a vážnosť u polície, začal byť pravidelne odmeňovaný až do uvedeného dňa, keď na oddelenie vtrhli policajti PPÚ v kuklách, maskách, ozbrojení, doprevádzaní televíziou a novinármi, kde ich pozatýkali, dali im putá. S putami na rukách ich viedli cez celú vybavovaciu časť - halu, kde sa nachádzalo množstvo ľudí vonku v autobuse, kde boli celý deň spútaní pri autobuse, každý sa na nich pozeral, si ich fotili. Kukláči sa vyjadrovali, že budú súdení za korupciu, kde im hrozí 15 rokov basy, bola tam psychická ujma, niektorí policajti tam skolabovali, išli na vypočutie, bol podaný návrh na vzatie do väzby, my boli vo väzbe, boli vedení ako organizovaná skupina, kde on bol akože vedúci tejto organizovanej skupiny. Tu bolo viacej ľudí pozbieraných, oni sa ani nepoznali medzi sebou, následne bol podaný návrh na trestné stíhanie a prepustenie z policajného zboru. Rozkaz o prepustení z policajného zboru mu bol doručený 23.12. deň pred štedrým večerom vo večerných hodinách. Manželka, keď sa o tom dozvedela, skolabovala, bola tiež verejne činná osoba, pracovala na pošte v obci, kde robila vedúcu pošty. Hľadala hneď obhajcu, ten obhajca povedal, že ako to bolo prezentované v médiách, nech nečaká, že bude na sviatky doma. Bolo to v období vianočných sviatkov. Synovia mali 15, 16 rokov, ako boli toho plné média, odmietali chodiť do školy, každý sa im vysmieval, pýtali sa ich či ich otec je koruptér. Takisto manželka skolabovala, bola práceneschopná, nemohla ani pracovať. Malo to vplyv na jeho priateľské osobné vzťahy, koho poznal, nikto sa mu neozýval, každý sa na neho pozeral ako na nejakého veľkého zločinca. Po prepustení nemohol dlho zohnať prácu v našom regióne ani inú prácu nie je. Mal problém so svojou povestou, keď sa chcel zamestnať, povedali, že žiadneho koruptéra ani prevádzачa zamestnávať nebudú. V ďalších firmách, v ktorých ho nepoznali sa pýtali čo predtým robil, uviedol, že robil policajta a títo ho takisto nechceli zamestnať. Dalo sa zamestnať iba príležitostnou prácou na pár mesiacov a nedalo sa zamestnať inak ako bez známosti. Má to stále dosah na jeho priateľské vzťahy, uplynulo už odvtedy 10 rokov, z toho bol možno 1 rok zamestnaný natrvalo. Hneď po vznesení obvinenia mu boli zaistené zbrane a zbrojný preukaz z dôvodu trestného stíhania, kde nemohol vykonávať právo poľovníctva. Tieto mu vrátili až po skončení trestnej veci, prakticky ich nemal 5 a pol roka. Dokonca ho chceli z poľovníckeho združenia vylúčiť, takisto ho tam podozrievali, čo sa to stalo, prečo mu vzali zbrane alebo nikomu len tak bez príčiny neberú zbrane. Nebol väzobne stíhaný. Bol zaistený jeden deň, teda jednu noc.

12. V podaní zo dňa 18.1.2018 žalobca uviedol, že na str. 15. prvý odsek zhora, posledná veta napadnutého rozhodnutia odvolací súd uvádza, cituje: „ Možno dodať, že aj keď za podstatný zásah do osobnostných práv žalobcu treba považovať voči nemu vedené trestné stíhanie a zároveň jeho prepustenie zo služobného pomeru policajta, nie je to samo o sebe dôvodom pre priznanie majetkovej ujmy v rozsahu 100.000,- eur (por. napr. uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 1Co/575/15). Odvolací súd sa v napadnutom rozhodnutí odvoláva na uznesenie Krajského súdu v Košiciach, sp.zn. 1Co 575/2015-406 zo dňa 28.12.2016. Zo spisovej značky je zrejme, že ide o rozhodnutie toho istého

senátu odvolacieho súdu, ktorý rozhodoval v obdobnej veci. Odvolací súd v tomto uznesení sp.zn. 1Co 575/2015 na str. 6 vyslovil právny názor, že súd prvej inštancie nepostupoval správne, ak pri rozhodovaní o výške náhrady nemajetkovej ujmy nezohľadnil ustanovenie § 5 zákona č. 215/2009 Z.z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi. Ďalej tu odvolací súd uvádza, že je toho názoru, že výška nemajetkovej ujmy nemôže presiahnuť výšku odškodnenia osôb poškodených násilnými trestnými činmi. Ďalej tu odvolací súd cituje § 5 zákona č. 215/2009 Z.z., ak bola trestným činom spôsobená smrť, poškodený má nárok na vyplatenie odškodnenia v sume 50- násobku minimálnej mzdy. Tento právny názor odvolacieho súdu nie je správny. Tu sa žiada dodať, že ide len o názor jedného senátu odvolacieho súdu (1Co/575/2015), a nie celého Krajského súdu v Košiciach. Poukazuje na rozsudok Okresného súdu Trebišov, sp.zn. 11Co/210/2008 zo dňa 22.9.2010, ktorým súd v konaní o ochranu osobnosti uložil žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 9.958,- eur do troch dní odo právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti návrh zamietol. Proti tomuto rozsudku žalobca podal odvolanie a v odvolacom konaní rozhodoval senát odvolacieho súdu v Košiciach (1Co/31/2011), ktorý rozhodol tak, že potvrdil rozsudok vo vyhovujúcom výroku a zrušil rozsudok v zamietajúcom výroku, tiež vo výroku o trovách konania a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V ďalšom konaní Okresný súd Trebišov rozsudkom sp.zn. 11Co/210/2008 zo dňa 27.3.2014 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 89.624,-eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Tiež uložil žalovanému zaplatiť trovy konania vo výške 8.150,05 eura. Proti tomuto rozhodnutiu žalovaný podal odvolanie a ten istý senát odvolacieho súdu (1Co/31/2011) rozsudkom zo dňa 30.12.2015 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa. Čiže v tomto konaní bola žalobcovi priznaná celková náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 100.000,- eur a senát odvolacieho súdu sa stotožnil s rozhodnutím súdu prvého stupňa, že táto suma je primeraná. No ten istý senát odvolacieho súdu v tomto prípade sa odvoláva na uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 1Co/575/2015, podľa ktorého výška náhrady nemajetkovej ujmy nesmie presiahnuť sumu 50-násobku minimálnej mzdy a je potrebné na ňu aplikovať ustanovenie § 5 zákona č. 215/2006 Z.z.. Je na svete množstvo iných rozhodnutí, či už okresných alebo krajských súdov, ktorí priznali náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vyššiu ako 50- násobok minimálnej mzdy a neaplikovali ustanovenie § 5 zákona č. 215/2006 Z.z. Poukazuje napr. na rozsudok Okresného súdu Košice I, sp.zn. 40C/7/2014-137 zo dňa 27.5.2015, ktorým súd rozhodol tak, že uložil žalovanému povinnosť zaplatiť 100.000,- eur ako náhradu nemajetkovej ujmy s 5,5% úrokom z omeškania od 16.8.2013 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Proti tomuto rozhodnutiu žalovaný podal odvolanie a iný senát Krajského súdu v Košiciach potvrdil tento rozsudok súdu prvej inštancie. Ide o rozsudok Krajského súdu v Košiciach, sp.zn. 9Co/506/2015-212 zo dňa 12.10.2016. Súdny na obidvoch stupňoch ustálili, že suma 100.000,- eur je primeraná ako náhrada nemajetkovej ujmy za nezákonné trestné stíhanie. Ani v tomto prípade súdy neaplikovali ustanovenie § 5 zákona č. 215/2006 Z.z.. Javí sa nelogické aj z iných dôvodov aplikovať ustanovenie § 5 zákona č. 215/2006 Z.z. na určovanie výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch za škodu, ktorá bola spôsobená nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci podľa zákona č. 214/2003 Z.z. V ustanovení § 1 zákona č. 215/2006 Z.z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi je vymedzený predmet, ktorý zákon upravuje. Z uvedeného je zrejmé, že tento zákon upravuje finančné odškodnenie osôb, ktorým bola v dôsledku úmyselných násilných trestných činov spôsobená ujma na zdraví. Z ustanovenia § 8 ods. 1 cit. zákona je zrejmé, že o odškodnení rozhoduje a odškodnenie vypláca na základe písomnej žiadosti poškodeného Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky. V týchto konaniach o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi sa štátny orgán nedopustil žiadneho protiprávneho konania, tak je logické, že aj sumy odškodnenia stanovené v tomto zákone sú len symbolické a limitované maximálnym odškodnením 50- násobok minimálnej mzdy. No iná je situácia pri náhrade škody za nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup, kde sa orgán štátnej správy dopustil protiprávneho konania. Tu pri stanovení výšky náhrady nemajetkovej ujmy súd vychádza z konkrétnych kritérií, ktoré sú uvedené v § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z.. Výšku náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch nemožno obmedziť, lebo ide o objektívnu zodpovednosť štátu a tá je zakotvená v článku 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky. Že túto výšku náhrady nemajetkovej ujmy nemožno obmedziť, vyplýva aj z právneho názoru vysloveného v hore cit. rozhodnutí Najvyššieho súdu zo dňa 16. marca 2016, sp.zn. 7Cdo 262/2015. Možno ustáliť, že názor odvolacieho súdu uvedený v napadnutom rozhodnutí nie je správny, keď sa odvoláva na uznesenie Krajského súdu v Košiciach, sp.zn. 1Co 575/2015, podľa ktorého súd prvej inštancie pri stanovení výšky náhrady nemajetkovej ujmy má prihliadať na ustanovenie § 5 zákona č. 215/2006 Z.z.. Odvolací súd dostáva do vlastných rozporov, keď na str. 12, druhý odsek zhora napadnutého rozhodnutia odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., kde sú uvedené kritéria, z ktorých súd vychádza pri určení výšky nemajetkovej ujmy v peniazoch, medzi ktoré patrí aj závažnosť vzniknutej ujmy, okolností za ktorých k nej došlo, ďalej závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, závažnosť následkov,

ktoré vznikli v spoločenskom uplatnení a na druhej strane tvrdí, že strata mesačného príjmu, strata odchodného, krátenie výsluhového dôchodku, nepatria medzi tieto kritéria a majú predstavovať skutočnú škodu, prípadne ušlý zisk. Zo žalobného návrhu a zo spisu je zrejmé, že žalobca bol prepustený zo služobného pomeru príslušníka PZ Personálnym rozkazom č. 739 zo dňa 22.12.2005 z tých istých dôvodov, pre ktoré bol aj trestne stíhaný a to uznesením vyšetrovateľa zo dňa 14.12.2005. Personálny rozkaz o prepustení zo služobného pomeru príslušníka PZ sa opiera o jediný dôkaz a to o vyšetrovací spis, t.j. uznesenie o obvinení sp.zn. ČTS:ÚIS-86/KOK-2005. Z uznesenia o obvinení zo dňa 14.12.2005 a z Personálneho rozkazu o prepustení zo služobného pomeru zo dňa 22.12.2005 je zrejmé, že obidva skutky, pre ktoré bol žalobca v disciplinárnom konaní prepustený, sú zhodné so skutkami, pre ktoré bol aj trestne stíhaný. Oslobodzujúci rozsudok relatívne zakladá dôvod na obnovu konania, ale podľa § 245ods. 2 zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, návrh na obnovu konania sa podáva do troch mesiacov odo dňa, keď sa policajt dozvedel o dôvodoch obnovy konania, najneskôr však do troch rokov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia. Z hore uvedeného je zrejmé, že žalobca nie z vlastnej viny zmeškal subjektívnu aj objektívnu lehotu na podanie návrhu na obnovu konania, v ktorom by sa domáhal zrušenia Personálneho rozkazu č. 739 zo dňa 22.12.2005, ktorým bol prepustený zo služobného pomeru príslušníka PZ. Zo spisu je zrejmé, že trestné konanie skončilo až oslobodzujúcim rozsudkom Okresného súdu Michalovce zo dňa 4.10.2010 v spojení s uznesením Krajského súdu Košice zo dňa 27.4.2011. Čiže žalobca bol nie z vlastnej viny stíhaný skoro 5 rokov a 5 mesiacov a tak bolo nemožné domáhať sa zrušenia Personálneho rozkazu, ktorým bol prepustený zo služobného pomeru príslušníka PZ. V prípade zrušenia Personálneho rozkazu, ktorým bol žalobca prepustený zo služobného pomeru príslušníka PZ, by žalobca mal nárok na náhradu skutočnej škody, t.j. na vyplatenie služobného platu, odchodného, tiež kráteného výsluhového dôchodku. V tomto konaní je nemožné domáhať sa náhrady skutočnej škody, prípadne ušlého zisku, ako sa mylne domnieva odvolací súd. Personálny rozkaz zo dňa 22.12.2005 o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka PZ dodnes nebol zrušený a preto je nemožné domáhať sa skutočnej škody vo forme ušlej mzdy, odchodného a kráteného výsluhového dôchodku. Žalobca nemá iný prostriedok ochrany, než v tomto konaní sa domáhať náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa zákona č. 514/2003 Z.z. za nezákonné rozhodnutie orgánu verejnej moci. Tento zákon je vo vzťahu k Občianskemu zákonníku lex specialis a preto sú vylúčené iné formy ochrany v zmysle Občianskeho zákonníka. Strata služobného platu, strata odchodného a krátený výsluhový dôchodok patria medzi kritéria, na ktoré musí súd prihliadať a ktoré sú jasne uvedené v ustanovení § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z.. Každé trestné stíhanie zasahuje do súkromného a rodinného života a pri strate uvedených nárokov sa žalobcovi zhoršila kvalita života a vznikla mu tak závažná ujma v súkromnom živote. Ide o okolnosti, na ktoré musí súd prihliadať. Všetci svedkovia pred súdom podrobne vypovedali, s akými reakciami okolia sa stretli a aké následky spôsobilo žalobcovi 5,5- ročné trestné stíhanie. Všetky reakcie okolia boli negatívne, čo je podrobne rozpísané na str. 7 až str. 10 rozsudku súdu prvej inštancie. V konaní bol vypočutý žalobca, ktorý podrobne opísal negatívne následky trestného stíhania do svojich osobnostných práv, a to od počiatku, keď bol zaisťovaný na pracovisku hraničnej polície vo Vyšnom Nemeckom, kde ho zaisťovali ozbrojení kukláči v maskách, bol doprevádzaný televíziou a novinármi. V konaní boli vypočutí svedkovia Ján Čižmár, Bc. Marián Havrila, Jaroslav Koban, Jozef Hvozďak, Maroš Čertan a Mária Čertanová. Všetci pred súdom zhodne vypovedali, že zmenili svoj vzťah k žalobcovi a podrobne opísali, s akými negatívnymi ohlasmi sa stretli na adresu žalobcu v príčinnej súvislosti s jeho trestným stíhaním. Na str. 20, druhý odsek zosporu rozsudku súd prvej inštancie výpovede svedkov presvedčivo vyhodnotil a dospel k záveru, že z výpovede svedkov nepochybne vyplynulo, že trestne stíhanie negatívne ovplyvnilo osobný, pracovný, spoločenský a rodinný život žalobcu. Na str. 21 rozsudku, prvý odsek zosporu súd prvej inštancie uviedol, že ďalšou veľmi významnou skutočnosťou, ktorá výrazne ovplyvnila následky súvisiace s trestným stíhaním, bola medializácia celého prípadu. A toto vyplynulo z výpovede žalobcu a všetkých svedkov, ako aj z denníka Korzár zo dňa 19.1.2007, prípad bol viackrát medializovaný v novinách, ako aj v televízii Markíza v hlavných televíznych správach. Konanie žalobcu bolo v médiách opísané v podstate ako nesporná vec, t.j. že patrí medzi skorumpovaných policajtov, ktorí v službe brali úplatky za bezproblémové prepúšťanie cestujúcich, atď... Svedkovia vypočutí v tomto konaní uviedli, že práve pod vplyvom toho, ako bola vec medializovaná, uverili, že žalobca sa trestnej činnosti skutočne dopustil. To, čo počuli, videli, alebo si prečítali v médiách, bolo pre nich smerodajné. Opäť si dovoľí poukázať na hore citovaný rozsudok senátu odvolacieho súdu, sp.zn. 1Co/31/2011-254 zo dňa 18.12.2013, na ktorý odkazuje odvolací súd na str. 15, prvý odsek zhora, posledná veta napadnutého rozhodnutia. Na str. 11 tohto rozhodnutia odvolací súd vyslovil právny názor, cituje: „ Za dôvodnú nemožno považovať ani námietku žalovanej v odvolaní, ak výšku nemajetkovej ujmy pokladá za neodôvodnenú, pretože táto nebola dôkladne preukázaná, nezaujatými dôkaznými prostriedkami. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že moderná

európska judikatúra povinnosť dokazovať nemajetkovú ujmu už nevyžaduje a pomaly ale isto ju opúšťa aj naša judikatúra (popri rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 3Cdo 137/2008), lebo trendom sa stáva skutočnosť, že nemajetková ujma vzniknutá už samotným porušením, resp. zásahom do oblasti práv a slobôd každého človeka. Preto nie je potrebné demonštrovať, že takýto zásah so sebou niesol aj ujmu, ktorá sa prejavila navonok vo vzťahu k tretím osobám, príležitostiam, očakávaniam, resp. narušila dôstojnosť človeka v očiach iných. Takýto prístup označuje Európsky súd pre ľudské práva za príliš formalistický (porov.: rozhodnutie ESLP vo veci Danev c. Bulharsko z 2.9.2010, sťažnosť číslo 9 411/05, § 5).“ Ďalej tu odvolací súd uvádza, cituje: „ Za postačujúce sa začína považovať samotné tvrdenie žalobcu, že mu bola spôsobená nemajetková ujma ingerenciou do jeho práv a slobôd, do jeho vnútornej sféry. Uvedené sa týka najmä oblasti práva na súkromie v celej šírke, ktoré zahŕňa množstvo ďalších elementov, ako je ochrana osobnosti, dôstojnosti a rodinného života, kde sa porušiteľ mal v zásade zdržať akýchkoľvek zásahov. Konkludujúc, svedecké výpovede neboli v konaní o nemajetkovej ujme potrebné, preto súd prvého stupňa žalobcu svojvoľne zaťažil dôkazným bremenom, čím ho oproti žalovanej ako porušiteľovi zjavne znevýhodnil. Toto znevýhodnenie možno považovať za protiústavnú diskrimináciu, lebo nasledovalo legitímny cieľ a neexistoval primeraný (rozumný) vzťah medzi použitými prostriedkami a sledovaným cieľom.“ Čiže v hore citovaných rozhodnutiach ten istý senát odvolacieho súdu prezentuje právny názor, že svedecké výpovede v konaní o nemajetkovej ujme nie sú potrebné a v našom konaní svedecké výpovede spochybňuje a následne tvrdí, že z uvedeného dôvodu je výška priznanej nemajetkovej ujmy nepreskúmateľná. Neobstojí prípadné tvrdenie, že v našom konaní nejde o ochranu osobnosti. Každé trestné stíhanie zasahuje do súkromného a rodinného práva, čo je súčasťou osobnostných práv. Tento právny názor judikoval Najvyšší súd vo viacerých svojich rozhodnutiach. Tu si dovoľím poukázať na právny názor vyslovený v uznesení Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 3Cdo 137/2008, zverejnený v časopise Zo súdnej praxe 3/2010. Najvyšší súd tu vyslovil právny názor, že ak dôjde k neoprávnenému zásahu do práva na súkromie, tak žalobcovi ani nevzniká procesná povinnosť preukazovať, že neoprávnený zásah pôsobil difamačne a mal za následok zníženie jeho vážnosti a dôstojnosti v spoločnosti. Každé trestné stíhanie a hrozba vysokého trestu zasahuje do práva na súkromie a práva na rodinný život. Veď počas obdobia trestného stíhania, ktoré trvalo skoro 6 rokov, sa žalobca musel zúčastňovať úkonov trestného konania pred vyšetrovateľom a neskôr v konaní pred súdom. Žalobca žil v právnom stave neistoty a to mu spôsobovalo neopísateľnú psychickú traumu. Čiže neobstojí tvrdenie odvolacieho súdu, že žalobca nepreukázal, že trestné stíhanie postihlo jeho rodinu a to najmä po psychickej stránke (viď str. 14, prvý odsek zospodu napadnutého rozhodnutia). Odvolací súd v napadnutom rozhodnutí tvrdí, že každý zásah do osobnostných práv je potrebné posudzovať individuálne, lebo aj dôsledky zásahov do osobnostných sfér života každého človeka sú vysoko individuálne. No na druhej strane odvolací súd v napadnutom rozhodnutí odkazuje na rozhodnutie v obdobnej veci, t.j. uznesenie Krajského súdu v Košiciach, sp.zn. 1Co 575/2015, kde vyslovil právny názor, že pri stanovení výšky náhrady nemajetkovej ujmy je potrebné zohľadniť ustanovenie § 5 zákona č. 215/2006 Z.z.. Aj týmto tvrdením sa odvolací súd dostáva do vlastných rozporov. Uvedené ustanovenie obsahuje limitáciu priznania výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch a táto limitácia vylučuje individuálnosť priznania výšky uvedenej náhrady, t.j. nad sumu 50- násobok minimálnej mzdy. Vzhľadom na hore uvedené možno ustáliť, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu vykazuje vysoký stupeň svojvôle a arbitrárnosti.

13. Z výpovede svedka Jána Čižmára vyplynulo, že pokiaľ ide o vzťah so žalobcom, pred 8 rokmi boli spolupracovníci až do toho incidentu ako bol obvinený resp. obžalovaný, čiže spolu pracovali na jednom pracovisku. Pracovali vo Vyšnom Nemeckom až dovtedy, dokiaľ 17 ľudí obvinili, dovtedy boli veľmi dobrí kamaráti, stretávali sa ako rodiny, vzťahy boli veľmi dobré. Po tomto incidente resp. po ich obvinení bolo to 17 ľudí, potom mu prestal veriť, pretože určite tam boli odposluchy, ipepečka, takže im prestal veriť. Bolo to v decembri 2005. Vzťahy ochladli na bod mrazu, do dneska sa nestretávajú ani rodiny ani oni. Aj potom ako ich súd zbavil obžaloby, vzťahy sa nezlepšili, je to tak ako to bolo. Rodiny sa stretávali aj raz týždenne, boli to všelijaké opekačky a rodinné stretnutia. Každý uveril tomu, že žalobca spáchal trestnú činnosť, kto bol na tomto pracovisku, pretože vedia ako to na polícii býva, že museli byť odposluchy, nevie ako to bolo zdokumentované, bolo to 17 ľudí, nie je to jeden človek, proste tomu všetci verili. Na otázku právneho zástupcu žalobcu, či by vedel svedok opísať rozdiel medzi povestou žalobcu pred vznesením obvinenia, teda pred 14.12.2005 a po tomto dátume, svedok uvádza, bývalý kolega bol spoločenský človek, ktorý s každým dobre vychádzal, potom to už určite nebolo to, čo bývalo dovtedy. Stretnutia prestali, kamarátstvo prestalo nielen s ním, ale aj s ostatnými policajtm. Na otázku právneho zástupcu žalobcu, aký je terajší vzťah svedka k žalobcovi, keď už vie, že bol oslobodený spod

obžaloby z týchto trestných činov, či sa stretávajú atď., svedok uvádza, ako už uviedol predtým, nič sa nezmenilo, nenavštevujú sa, jeho názor zostal ten istý, nevie si to vysvetliť, nepresvedčili ho o tom.

14. Z výpovede svedka Bc. Mariána Havrilu vyplynulo, že žalobcu pozná, je jeho bývalý kolega. Niekedy spolu chodili na plesy, sú spolužiaci zo základnej školy, potom sa to už nedalo. Keď zobrali 17 ľudí asi každý hovoril, že asi sa to stalo, stratil u neho dôveru, pretože Sobrance sú dosť malé, ľudia pozerali, že to je pravda, on bol 15 rokov policajtom, tiež nechcel byť s ním kolega, tiež tomu veril. Na otázku súdu, kedy to bolo, kedy sa zmenili tieto vzťahy medzi svedkom a žalobcom, svedok uviedol, potom hneď ako ich zobrali, bolo to v roku 2005 okolo 14.12. Vtedy práve robil, videl ako ich zobrali, pripadalo mu to ako vrahov, keď ich viezli do autobusu, boli tam kukláči a ich viedli v predklone a ich nechali tam stáť minimálne 2 hodiny pri autobuse. Na otázku súdu, ako často sa mimopracovne stretával svedok so žalobcom v čase pred vznesením obvinenia žalobcu, svedok uviedol, stále boli v kontakte, spolu na plesoch boli, bol to ich rodinný priateľ. Na otázku právneho zástupcu žalobcu, aby svedok opísal konkrétnejšie situáciu, o ktorej uvádzal v čase, keď zatýkali resp. zaisťovali žalobcu a ostatných jeho 16 kolegov, ako to prebiehalo, povedal, že stáli dve hodiny pri autobuse, teda, či ich videli aj cestujúci, svedok uviedol, áno videli ich cestujúci, tá hala je presklenená, majú takú zasadačku, kde robia porady, vyšli z dverí, kukláči ich zobrali, dali im putá, predklonili ich a viedli cez celú halu, boli tam dva autobusy, jeden na príchod, druhý na odchod z republiky, ľudia to videli, videli policajtov, že sú zatknutí, tak na nich kričali, zavrite ich, zhabte im majetky. Videl, že sa to kameruje, natáčala si to polícia, teda tí, čo ich brali. Na otázku právneho zástupcu žalobcu, s akými zbraňami Na žalobcu a spoluobvinených v čase keď ich zaisťovali mierili samopalmi. Cez hraničný priechod Vyšné Nemecké prejde za 12 hodín okolo 500 - 1000 cestujúcich, podľa toho aký je deň a aké obdobie, to bolo obdobie pred Vianocami, čiže tých Ukrajincov bolo viac. Na otázku právneho zástupcu žalobcu, koľko ľudí sa bezprostredne mohlo dozvedieť o tomto zaistení, pokiaľ ide o kolegov, teda koľko colníkov a koľko pasovákov vo Vyšnom Nemeckom pracovalo v t.č., svedok uviedol, robili štyria na príchode, traja na odchode, v tej dobe bolo okolo 25 policajtov v službe, teda vrátane colníkov, vtedy tam bola porada, takže tam boli prakticky všetci policajti. Bolo to okolo 100 policajtov a okolo 30 colníkov, sú to už roky, človek si to nepamätá, ale bolo tam okolo 100 colníkov v t.č. Predtým mal žalobca dobré meno, urobili z neho vedúceho zmeny resp. zástupcu vedúceho zmeny, nemal ani školu ani nič, nemal ukončenú vysokú školu, z neho urobili zástupcu, čiže bol šikovný, bol kamarátsky, predtým sme boli kamaráti, boli sme dobrá partia. Na otázku právneho zástupcu žalobcu, aký je dnes 10 rokov po trestnom stíhaní jeho vzťah so žalobcom a jeho názor na žalobcu, svedok uviedol, už to ostalo tak, že sa nekamarátia, ani nič, už je to 10 rokov, tak to už ostalo tak. Stále je podľa nás človek taký aký bol.

15. Z výpovede svedka Jaroslava Kobana vyplynulo, že žalobca je jeho bývalý spolupracovník, kolega. Vie, že žalobca bol trestne stíhaný za zneužitie právomoci verejného činiteľa a branie úplatku. Bolo to v decembri roku 2005, vtedy aj on na tomto oddelení slúžil vo Vyšnom Nemeckom. Keď kolegu brali, bol v službe, bola to mesačná porada v decembri, boli v jednom priestore. Bolo tam celé oddelenie, asi 40, prišla inšpekčka, volali mená a kamerovali ich po jednom človeku brali cez hraničný priechod, viedli k autobusu na hraničnom oddelení. Boli vyzývaní za dverami, on to nevidel, iba to počul, čakali na nich kukláči a po jednom ich v putách viezli cez hraničný priechod odchodovú časť k autobusu, t.j. asi vzdialenosť tak 200 metrov. Na otázku súdu, kto každý mohol uvedené zaisťovanie obvinených vidieť nielen z colníkov, ale aj z ľudí, svedok uviedol, mohli to byť aj ľudia, ktorí cestovali Q. E. U. Z., E. O. Q. E.. Na otázku súdu, aký bol vzťah svedka k žalobcovi v čase pred obvinením, či sa stretávali iba pracovne, ale aj mimopracovne, svedok uviedol, že boli veľmi dobrí kamaráti, môže povedať, že aj na jeho podnet išiel k polícii, rodiny sa navštevovali, boli na spoločnej dovolenke. Pokiaľ ide o rôzne akcie, na plesy chodili spolu obidve rodiny, sa dokonca poznali aj ich deti a manželky. Na otázku súdu, či sa niečo zmenilo po vznesení obvinenia, svedok uviedol, potom, čo bolo začaté trestné stíhanie, kolega sa veľmi zmenil, začal byť izolovaný, dokonca uzavretý do seba, ako by ho niečo vo vnútri psychicky dusilo, prestali sa absolútne navštevovať. Úplne čo sa týka rodinných stykov, tieto sa prerušili. Na otázku súdu, ako často sa predtým rodiny stretávali mimopracovne do týždňa, do mesiaca, svedok uviedol, boli na spoločnej dovolenke a na plesoch, všade spolu chodili. Na posedenia večer chodili k nim. Na otázku súdu, či je svedkovi známe ako sa skončilo trestné stíhanie žalobcu, svedok uviedol, je mu známe, z tej oblasti ich sa o tom dosť rozpráva aj vtedy, keď zobrali tých 17 policajtov, sa o tom dosť rozprávalo, vie, že boli oslobodení z trestného stíhania. Na otázku súdu, či sa vo vzťahu ku žalobcovi od tohto momentu, kedy sa o tomto dozvedel zo strany svedka niečo zmenilo, čo sa týka správania, svedok uviedol, naďalej ostáva uzavretý aj ten vzťah z jeho strany k nemu je taký aký je, tá náplast', ktorá sa naňho nalepila, nič sa nezmenilo, je tento vzťah už naďalej narušený. Na otázku súdu, akú mal povesť žalobca v čase pred

vznesením obvinenia svedok uviedol, mal výbornú povesť, bol obľúbený v kolektíve, aj na dedine, kde kandidoval za poslanca, bol jeden výborný človek.

16. Z výpovede svedka C. T. vyplynulo, že žalobcu pozná, aj on je z Choňkoviec, sú susedia, sú poľovníci. Vie o tej veci, ráno príde do práce a naraz počúva, že 18 či 19 policajtov zobrali. Takto ostalo, taký to bol jedničkový chlap, naraz pozeral, že sú v cele zadržaní, chcel kandidovať za starostu, mal veľkú rodinu a dali mu 16 hlasov pre toto. Zmenil sa vzťah, každý ho už bral tak, že a takisto jeho dvaja chlapci mali kamarátov, takisto ich už nebrali tak ako predtým. O tom, že bol oslobodený spod obžaloby, nevie. Na otázku právneho zástupcu žalobcu, aké reči sa viedli, resp. ako vnímali členovia poľovníckeho združenia, ktorého členmi boli aj svedok aj žalobca po tomto obvinení, svedok uviedol, predtým brali normálne a potom ho každý dával na vedľajšiu koľaj. O. V. G. XXX obyvateľov. Na otázku právneho zástupcu žalobcu, s akými reakciami okolia, teda občanmi O. V. sa stretol svedok po tomto obvinení, teda po 14.12.2005 po obvinení žalobcu svedok uviedol, každý ho poznal ako dobrého človeka, potom ako sa stalo, každý naňho poukazoval, že je to ten človek, ktorý je obvinený, každý sa od neho stránil. Ostatní obyvatelia sa ho stránil. Na otázku právneho zástupcu žalobcu, aký je teraz názor po 10 rokoch od obvinenia žalobcu v dedine na žalobcu resp. aj názor svedka na žalobcu, svedok uviedol, nič sa nezlepšilo, nenavštevujú sa, nestretávajú. Tá nedôvera naďalej pretrváva. Žalobca je členom poľovného združenia aj v súčasnej dobe. Má vedomosť o tom, že mal zaistené odobrané zbrane.

17. Z výpovede svedka G. Č. vyplynulo, že dozvedel sa o obvinení otca od mamy, zanechalo to v ňom dosť negatívny pohľad na otca, keďže stále ho bral, že je čestný človek, zrazu prišla takáto vec. Bol v tom čase študent na strednej škole v Michalovciach. Takže to videl na škole, bol tam učiteľ, ktorý pochádza z ich dediny, keď sa o tom dozvedel, bol s jeho triednym dobrý známy, sa to rozšírilo po celej škole, dosť videl negatívne pohľady študentov resp. učiteľov a spolužiakov. Na otázku právneho zástupcu žalobcu, aby svedok opísal rozdiel v živote ich rodiny pred vznesením obvinenia, teda pred 14.12.2005 a po tomto, nech to opíše, život v rodine a zmeny, ktoré nastali po tomto, svedok uviedol, že denne nemali žiadne výkyvy, boli bežná rodina, mali návštevy na Vianoce na Silvestra, dosť často mali rodinné návštevy známych susedov, dobré vzťahy mali s celou dedinou. Po tomto obvinení všetci sa proti nim otočili, bolo to vidno na Vianoce, na Silvestra, na narodeniny, nevie či sa báli, že budú do toho zatiahnutí, či už obec alebo najbližšia rodina sa otočili chrbtom, necítili žiadnu podporu ani nič. Pred vznesením obvinenia sa stretávali s kolegami žalobcu resp. ich rodinami dosť často napr. s D.. Č.Ž., D.. T. aj s rodinami, celé rodiny sa navzájom stretávali, chodili k nim aj oni k nim dosť často. Potom ako sa to stalo či už rodina alebo títo známi, dá sa povedať, že sa už vôbec nestretávali a úplne negatívny postoj majú doteraz voči nim. Na otázku súdu, či sa niečo zmenilo po oslobodení žalobcu spod obžaloby z týchto trestných činov svedok uviedol, že v podstate sa nezmenilo nič, takisto sú negatívne vzťahy ako boli počas vyšetrovania, ich pohľad to len tak nezmení, podľa neho ani o tom nevedia, že bol oslobodený. To, že na začiatku to bolo zmedializované, bolo to aj v správach všade, dosť to rozťahli tú aféru, potom ako bol oslobodený, to už ani on nevedel, dozvedel sa to až od rodičov.

18. Z výpovede svedkyne G. Č. vyplynulo, že bolo to týždeň pred Vianocami asi 14.12.2005, najprv ani neverila čo sa deje, prežívala to ako vo sne, bolo to neskutočné, vtedy, keď ich zobrali, si myslela, že to bol nejaký omyl. Bola v práci. Manželka niektorého z kolegov jej volala, robila na pošte, hneď išla na maródku, bolo to veľké haló, bývajú na dedine, nie sú to Košice alebo Bratislava, kde Vás nikto nepozná, nebola schopná robiť, hneď si vybavila maródku, ani nevie ako tieto dva dni prežili, ani nevie ako som to mala povedať deťom. Keď ich prepustili z tej väzby, stále žili v tom, že to je nejaký omyl, neverila tomu, ani vo sne by som si nepripustila, že manžel také niečo urobil. Deň pred Vianocami doniesol riaditeľ manželovi výpoveď, tak vedela, že je to vážne. Potom to začalo, neverila ani jemu, nevedela, čo je pravda alebo čo nie je pravda, potom začali hádky. Žili prakticky z jeho výplaty, pretože ona veľa nezarábala. Obviňovala ho z toho, že čo sa stalo, bolo to strašné, bolo to v tých prvých dňoch. Potom sa to nezlepšilo, stále tomu nemohli uveriť, prísť o prácu v dnešnej dobe takým spôsobom, ľudia o tom rozprávali, bolo to v televízii, nevychádzala z domu, lebo sa hanbila, do obchodu nechcela chodiť, deti nechceli ísť do školy. Vzťahy v obci po tomto obvinení žalobcu vo vzťahu k nim sa zmenili, každý sa nim obrátil chrbtom, odrazu doslova nemali nikoho, s kým sa porozprávať, aj o tom, čo sa stalo, ťažko sa o tom hovorí. Pred vznesením obvinenia boli vzťahy medzi obyvateľmi obce a rodinou žalobcu dobré, myslí, že bol obľúbený, vedel rozprávať, ľudia ho mali radi. Pred 4 rokmi kandidoval za starostu a mal tam 7 hlasov, pritom majú kopy rodiny v obci. Kamaráti sa od nich obrátili chrbtom, také reči sa viedli, že čo všetko porobil, bolo toho strašne veľa. Ostal bez roboty, deti chodili do školy, skončili strednú školu, chceli ísť na vysokú školu, hľadal si robotu, nebola firma, v ktorej by žiadal o zamestnanie. Nezobrali

ho z toho dôvodu, že tam v tejto oblasti každý každého pozná. Má aj jeden konkrétny prípad, išiel do jednej firmy C. Ž. E..A..O., robil tam od nich jeden známy, je to ďalšia rodina. Majiteľ firmy sa spýtal, kto je žalobca a úplne cudzia osoba povedala, že on cigarety vozil cez hranice a preto ho vyhodili z roboty a on ho ani nezobral, na tú pozíciu, čo chcel. Chcel robiť vodiča, povedal, že takého vodiča nepotrebuje. Mal zlé meno, to sa nedá vymazať, teda zmazať.

19. Z uznesenia Úradu inšpekčnej služby, Odboru boja proti korupcii a organizovanej kriminalite MV E. E..Q.. Č.:Z.-XX/KOK-XXXX Q. N. XX.XX.XXXX súd zistil, že voči žalobcovi bolo vznesené obvinenie za pokračujúce trestné činy zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm.a) Tr. zákona a prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160 ods. 2 Tr. zákona z dôvodu, že dňa 8.11.2005 v čase okolo 08:15 hod. ako verejný činiteľ pri výkone služby na O. H. U. na pracovisku pasovej kontroly pre peších a osobné motorové vozidlá, na vstupe Q. Z. do Slovenskej republiky, v rozpore s ustanoveniami čl. 8 písm. b) a čl. 12 ods. 1 písm. b, písm. c) Nariadenia ministra vnútra SR č.50/2002 o činnosti oddelení hraničnej kontroly Policajného zboru odborov hraničnej a cudzineckej polície úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia Policajného zboru, bez zákonného dôvodu si z cestovného pasu nestotožnenej osoby vybral bankovku nezistenej meny a hodnoty ako úplatok, a túto si ponechal pre osobnú potrebu, dňa 8.11.2005 v čase okolo 08:45 hod. ako verejný činiteľ pri výkone služby na O. H. U. na pracovisku pasovej kontroly pre peších a osobné motorové vozidlá na vstupe z Z. N. E. A., v rozpore s ustanoveniami čl. 8 písm. b) a čl. 12 ods. 1 písm. b, písm. c) Nariadenia ministra vnútra SR č. 50/2002 o činnosti oddelení hraničnej kontroly Policajného zboru odborov hraničnej a cudzineckej polície úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia Policajného zboru, bez zákonného dôvodu prevzal úplatok od nestotožnenej občianky Ukrajiny a to peniaze nezistenej meny a hodnoty, a tieto si ponechal pre osobnú potrebu, čím porušil svoje povinnosti v zmysle ustanovenia § 48 ods. 3 písm. a, písm. g) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov PZ, SIS, ZVaJS SR a ŽP, § 8 ods. 1 Zákona č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore, s poukazom na čl. 1 a čl. 5 Etického kódexu príslušníka PZ, teda ako verejný činiteľ, v úmysle zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech vykonával svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu, pre seba prijal úplatok, alebo inú nenáležitú výhodu, aby konal alebo sa zdržal konania tak, že poruší svoje povinnosti vyplývajúce zo zamestnania, povolania, postavenia alebo funkcie.

20. Z uznesenia Vojenskej obvodnej prokuratúry v Prešove č.k. OPv 274/08 zo dňa 23.2.2006 súd zistil, že bola zamietnutá sťažnosť obvineného žalobcu proti vyššie cit. uzneseniu z dôvodu, že sťažnosť nie je dôvodná. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že doposiaľ vykonané dokazovanie, predovšetkým obrazové a zvukové záznamy, potvrdzujú existenciu podozrenia zo spáchania trestných činov.

21. Z obžaloby Vojenskej obvodnej prokuratúry Prešov č.k. OPv 274/08 zo dňa 21.5.2010 súd zistil, že na žalobcu bola podaná obžaloba, že dňa 8.11.2005 v čase asi o 08:15 h, ako verejný činiteľ pri výkone služby na Oddelení hranične: kontroly Policajného zboru Vyšné Nemecké, na pracovisku pasovej kontroly pre peších a osobné motorové vozidlá na vstupe z Ukrajiny do Slovenskej republiky, v rozpore s ustanovením čl. 8 písm. b) Nariadenia ministra vnútra SR č. 50/2002 o činnosti oddelení hraničnej kontroly Policajného zboru, odborov hraničnej a cudzineckej polície úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia Policajného zboru a ustanovením § 48 ods. 3 písm. h) zák. č. 73/1998 Z.z nevykonal prehliadku nestotožneného občana Ukrajiny, vstupujúceho na územie Slovenskej republiky, od ktorého bez existencie zákonného dôvodu prevzal bankovku slovenskej meny v nominálnej hodnote 100,- Sk za jeho rýchle a bezproblémové vybavenie a vstup do Slovenskej republiky a túto si ponechal pre osobnú potrebu a dňa 8.11.2005 v čase asi o 08:45 h, ako verejný činiteľ pri výkone služby na Oddelení hraničnej kontroly Policajného zboru Vyšné Nemecké, na pracovisku pasovej kontroly pre peších a osobné motorové vozidlá na vstupe z Ukrajiny do Slovenskej republiky, v rozpore s ustanovením čl. 8 písm. b) Nariadenia ministra vnútra SR č. 50/2002 o činnosti oddelení hraničnej kontroly Policajného zboru, odborov hraničnej a cudzineckej polície úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia Policajného zboru a ustanovením § 48 ods. 3 písm. h) zák. č. 73/1998 Z.z nevykonal prehliadku nestotožnenej občianky Ukrajiny, vstupujúcej na územie Slovenskej republiky, od ktorej bez existencie zákonného dôvodu prevzal bankovku slovenskej meny v nominálnej hodnote 100,- Sk za jej rýchle a bezproblémové vybavenie a vstup do Slovenskej republiky a túto si ponechal pre osobnú potrebu, teda ako verejný činiteľ v úmysle zadovážiť sebe neoprávnený prospech vykonával svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu, priamo pre seba prijal úplatok, aby sa zdržal konania tak, že porušil povinnosti vyplývajúce z jeho postavenia, čím spáchal pokračovací trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a) Tr. zák. účinného do 31.12.2005 a pokračovací trestný čin prijímania úplatku a

inej nenáležitej výhody podľa § 160 ods.2 Tr. zák. účinného do 31.12.2005. Z odôvodnenia obžaloby vyplýva, že z posledného služobného hodnotenia žalobcu je zrejmé, že žalobca je hodnotený kladne, v priebehu služby bol 37 krát disciplinárne odmenený, disciplinárne potrestaný bol v jednom prípade, trest bol zahľadený. V evidencii priestupkov, ako aj v registri trestov GPSR nemá žiaden záznam.

22. Z rozsudku Okresného súdu Michalovce č.k. 2T/85/2010-985 zo dňa 4.10.2010 súd zistil, že žalobca bol oslobodený spod obžaloby prokurátora Vojenskej obvodovej prokuratúry Prešov pre skutky právne kvalifikované ako pokračovací trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona účinného do 31.12.2005 a pokračovací trestný čin prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160 ods. 2 Trestného zákona, účinného do 31.12.2005, ktorých sa mal dopustiť dňa 8.11.2005 v čase asi o 08.15 hod. ako verejný činiteľ pri výkone služby na Oddelení hraničnej kontroly Policajného zboru Vyšné Nemecké, na pracovisku pasovej kontroly pre peších a osobné motorové vozidlá na vstupe Q. Z. Q. E. A., v rozpore s ustanovením čl.8 písm. b/ Nariadenia ministra vnútra SR č. 50/2002 o činnosti oddelení hraničnej kontroly Policajného zboru, odborov hraničnej a cudzineckej polície úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia Policajného zboru a ustanovením § 48 ods. 3 písm. h/ zák. č. 73/1998 Z.z. nevykonal prehliadku nestotožneného občana Z., vstupujúceho na územie Slovenskej republiky, od ktorého bez existencie zákonného dôvodu prevzal bankovku slovenskej meny v nominálnej hodnote 100,-Sk za jeho rýchle a bezproblémové vybavenie a vstup do Slovenskej republiky a túto si ponechal pre osobnú potrebu a dňa 8.11.2005 v čase asi o 08.45 hod. ako verejný činiteľ pri výkone služby na Oddelení hraničnej kontroly D. Q. H. U., na pracovisku pasovej kontroly pre peších a osobné motorové vozidlá na vstupe z Z. so Slovenskej republiky, v rozpore s ustanovením čl. 8 písm. b/ Nariadenia ministra vnútra SR č. 50/2002 o činnosti oddelení hraničnej kontroly Policajného zboru, odborov hraničnej a cudzineckej polície úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia Policajného zboru a ustanovením § 48 ods. 3 písm. h/ zák. č. 73/1998 Z. z. nevykonal prehliadku nestotožnenej občianky Ukrajiny, vstupujúcej na vstupujúceho na územie Slovenskej republiky, od ktorej bez existencie zákonného dôvodu prevzal bankovku slovenskej meny v nominálnej hodnote 100,-Sk za jej rýchle a bezproblémové vybavenie a vstup do Slovenskej republiky a túto si ponechal pre osobnú potrebu, pretože nebolo dokázané, že sa tieto skutky stali. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že k tomuto záveru súd dospel s prihliadnutím k tomu, že dokazovaním nebol produkovaný žiaden konkrétny dôkaz, ktorý by žalobcu jednoznačne usvedčili z trestných činov a teda, že by konal v rozpore so služobnými povinnosťami vyplývajúcimi mu zo všeobecne záväzných právnych predpisov, resp. z interných riadiacich aktov, ktorými bol pri výkone svojho povolania viazaný a bol ich povinný dodržiavať.

23. Z personálneho rozkazu ministra vnútra SR č. 739 zo dňa 22.12.2005 súd zistil, že žalobcu, v hodnosti nadporučík, v stálej štátnej službe, vo funkcii staršieho referenta oddelenia hraničnej kontroly PZ H. U., O. T. D. E., Ú. T. K. V. D. Í. D. D. Q., bol podľa § 192 ods. 1 písm. e) zák. č. 73/1998 Z.z. prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru, s tým, že jeho služobný pomer končí dňom doručenia tohto rozhodnutia. K prepusteniu zo služobného pomeru došlo z dôvodov, ktoré sú totožné s uznesením o vznesení obvinenia, resp. s obžalobou, teda z dôvodu, že Npor. Y. Č. počas výkonu štátnej služby túto nevykonával riadne, pretože dňa 8. 11. 2005 asi o 08.15 hod. na Oddelení hraničnej kontroly PZ Vyšné Nemecké na pracovisku pasovej kontroly pre peších a osobné motorové vozidlá na vstupe z Ukrajiny do Slovenskej republiky túto nevykonával riadne, bez zákonného dôvodu z cestovného pasu nestotožnenej osoby vybral bankovku nezistenej meny a hodnoty, túto si ponechal pre vlastnú potrebu a tejto osobe umožnil bezproblémový vstup na územie Slovenskej republiky a počas výkonu štátnej služby túto nevykonával riadne, pretože dňa 8.11. 2005 asi o 08.45 hod. na O. D. H. U. na pracovisku pasovej kontroly pre peších a osobné motorové vozidlá na vstupe z Ukrajiny do Slovenskej republiky, prevzal z cestovného pasu nestotožnenej občianky Ukrajiny peniaze nezistenej meny a hodnoty a tieto si ponechal pre vlastnú potrebu a následne umožnil tejto osobe bezproblémový vstup na územie Slovenskej republiky. Z odôvodnenia personálneho rozkazu ďalej vyplýva, že skutkový stav bol zistený a preukázaný šetrením nadriadeného, ktorý ako dôkazy použil najmä výsledky šetrenia Odboru boja proti korupcii a organizovanej kriminalite, Úradu inšpekčnej služby PZ MV SR, vedeného pod Č.: Z. XX/KOK-XXXX na základe nahliadnutia do tohto spisu. V rozkaze je konštatované, že navrhovateľ svojím konaním porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom spočívajúcim v tom, že nebol čestným a disciplinovaným príslušníkom PZ, keď zneužil svoje služobné postavenie, prevzal a ponechal si v tomto rozhodnutí uvedené veci a to aj napriek tomu, že na takéto prijatie nemal žiaden právny dôvod a tieto skutočnosti bezodkladne neoznámil príslušnému orgánu, ako aj tým, že nevykonával štátnu službu riadne, keď si neplnil úlohy na úseku svojho služobného zaradenia uložené mu zákonom, nariadením nadriadeného a Etickým kódexom príslušníka PZ, nezdržal

sa konania, ktoré viedlo k stretu dôležitého záujmu štátnej služby s osobnými záujmami a ktoré mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru a ohroziť dôveru v tento zbor a nedodrжал služobnú disciplínu. Ponechanie navrhovateľa v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, predovšetkým záujmu na svedomitom plnení služobných povinností a dôslednom dodržiavaní služobnej disciplíny všetkými príslušníkmi PZ, na ich čestnosti a na upevňovaní dôvery občanov v tento zbor. Bolo by v príkrom rozpore s dôležitými záujmami štátnej služby, aby v služobnom pomere zotrval policajt, ktorý vzatím v rozhodnutí uvedených vecí ohrozil aj svoju nestrannosť z hľadiska výkonu svojej budúcej služobnej činnosti pri ochrane vonkajšej štátnej hranice Slovenskej republiky a Európskej únie.

24. Z rozhodnutia Ministerstva vnútra SR č. KM-11/PK-2006 zo dňa 6.3.2006 súd zistil, že rozklad žalobcu, podaný voči vyššie citovanému personálnemu rozkazu, bol zamietnutý ako nedôvodný a personálny rozkaz bol potvrdený. Žalobcu v rozklade proti personálnemu rozkazu uviedol, že s prepustením zo služobného pomeru nesúhlasí, pretože doposiaľ nebol právoplatne odsúdený a v tomto prípade platí aj pre príslušníka PZ prezumpcia nevinu.

25. Súd ďalej zistil, že v denníku Zemplínsky denník L. Č.. XX bol dňa 19.1.2007 uverejnený článok pod titulom „Skorumpovaných policajtov môže usvedčiť Ukrajinci“, s podtitulom „Zo sedemnástich obvinených policajtov nebol ani po vyše roku nikto obžalovaný“, v ktorom sa uvádza, že vo vyšetrovaní sedemnástich policajtov z Odboru hraničnej kontroly vo Vyšnom Nemeckom, ktorých pred rokom zadržali a obvinili z korupcie a zneužitia právomoci verejného činiteľa, zavážia výpovede svedkov Q. Z.. Vyplýva to z vyjadrení hlavného vojenského prokurátora G. I., ktoré poskytol tomuto denníku. Celý prípad dozoruje Vojenská obvodná prokuratúra v Prešove. Policajtov zadržali kukláči v decembri 2005 priamo na hlavnom hraničnom prechode na slovensko - ukrajinskej hranici počas pracovnej porady. Obvinení mali cestujúcim umožňovať rýchly a bezproblémový prechod hranicou za úplatok v podobe peňazí, cigariet alebo iného tovaru. Akciu na odhalenie a zadržanie úplatných policajtov pripravoval Úrad inšpekčnej služby cudzineckej polície približne pol roka. Bývalý minister vnútra H. D. policajtov krátko po zadržaní prepustil z radov polície bez nároku na odstupné. Potreba výsluchov svedkov z Ukrajiny je podľa prokuratúry odôvodnená analýzami videozáznamov z kamier, ktoré sú umiestnené priamo na hraničnom prechode. Analýzu videozáznamov už vyšetrovatelia vykonali. Zadržanie sedemnástich policajtov vo H. U. je druhým najväčším prípadom odhalenia korupcie policajtov na hraničnom priechode v SR za posledných 15 rokov.

26. Z listu právneho zástupcu žalobcu zo dňa 5.8.2011 označeného ako žiadosť predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody súd zistil, že žalobca požiadal Ministerstvo vnútra SR o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody.

27. Z listu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky zo dňa 6.2.2012 súd zistil, že žiadosti žalobcu o náhradu škody nebolo vyhovené z dôvodu, že nedošlo k vydaniu nezákonného rozhodnutia ani k nesprávneho úradnému postupu.

28. Súd právne vec posúdil nasledovne:

29. Podľa ustanovenia § 3 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím.

30. Podľa ustanovenia § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v platnom znení právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

31. Podľa ustanovenia § 6 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v platnom znení ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu. Právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný

prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

32. Podľa ustanovenia § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v platnom znení nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

33. Podľa ustanovenia § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom do 31.12.2012 ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

34. Podľa ustanovenia § 17 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu vydania nezákonného rozhodnutia, t.j. ku dňu 14.12.2005 sa uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

35. Podľa ustanovenia § 17 ods. 1 až 4 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom od 1.1.2009 uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Výška nemajetkovej ujmy spôsobenej rozhodnutiami uvedenými v § 7 a 8 je najmenej jedna tridsatina priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za predchádzajúci kalendárny rok, a to za každý, aj začatý deň pozbavenia osobnej slobody.

36. Podľa ustanovenia § 27 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v platnom znení, zodpovednosť za škodu podľa tohto zákona sa vzťahuje na škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona a na škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona.

37. Podľa ustanovenia § 517 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v platnom znení (ďalej len „Občiansky zákonník“) dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení. Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

38. Podľa ustanovenia § 3 ods. 1 a 2 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31.1.2013 výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Ak sa počas trvania omeškania zmení základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky a ak je to pre veriteľa výhodnejšie, výška úrokov z omeškania je o 7 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu príslušného kalendárneho polroka, v ktorom trvá omeškanie; táto základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky sa použije počas celého tohto polroka.

39. Žalobca na pojednávaní dňa 15.3.2018 súdu oznámil, že žalobu v časti o náhradu škody vo výške 995,81 eura s príslušenstvom berie späť, konanie v tejto časti žiada zastaviť. Zároveň požaduje náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 100.000,- eur. Žalovaná na pojednávaní dňa 15.3.2018 vyjadrila súhlas s čiastočným späťvzatím žaloby.

40. Podľa ust. § 144 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku žalobca môže vziať žalobu späť.

41. Podľa ust. § 145 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku ak je žaloba vzatá späť celkom, súd konanie zastaví. Ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzatí žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej.

42. Podľa ust. § 146 ods. 1 Civilného sporového poriadku súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie.

43. Podľa ust. § 146 ods. 2 Civilného sporového poriadku súhlas žalovaného je potrebný vždy, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

44. Súd preto konanie v časti o náhradu škody vo výške 995,81 eura s príslušenstvom, zastavil.

45. Predmetom tohto konania po čiastočnom zastavení konania je procesný nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci vo výške 100.000,- eur spolu s úrokmi z omeškania.

46. V predmetnej veci nebolo sporné, že voči žalobcovi bolo uznesením Úradu inšpekčnej služby, Odboru boja proti korupcii a organizovanej kriminalite MV SR sp.zn. Č.:Z.-XX/KOK-XXXX Q. N. XX.XX.XXXX vznesené obvinenie pre skutky kvalifikované ako pokračujúce trestné činy zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a) Tr. zákona a prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160 ods. 2 Tr. zákona, že žalobca nebol stíhaný väzobne, že bol rozsudkom Okresného súdu Michalovce č.k. 2T/85/2010-985 zo dňa 4.10.2010 oslobodený spod obžaloby pre vyššie uvedené skutky z dôvodu, že nebolo dokázané, že sa tieto skutky stali a že nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím (tak ako je uplatnený v tejto žalobe) bol vopred predbežne prerokovaný s Ministerstvom vnútra SR ako orgánom zastupujúcim štát na základe písomnej žiadosti žalobcu ako poškodeného o predbežné prerokovanie nároku, pričom Ministerstvo vnútra SR uplatnenému nároku na náhradu škody nevyhovelo. Trestné stíhanie žalobcu začalo dňa 14.12.2005 a skočilo dňa 27.4.2011. Žalobca bol a je bezúhonný.

47. Spornou bola otázka orgánu príslušného konať v mene štátu, pričom súd ustálil, že s účinnosťou od 1.1.2013 je v danom spore orgánom oprávneným konať pred súdom za štát Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, pretože nie sú splnené podmienky stanovené § 4 ods. 1 písm. a) a b) zák. č. 514/2003 Z.z., ktoré by odôvodňovali konanie Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky alebo Ministerstva vnútra Slovenskej republiky v mene štátu. Keďže novelizácia uvedeného zákona, vykonaná s účinnosťou od 1.1.2013 zákonom č. 412/2012 Z.z., neobsahuje prechodné ustanovenia vzťahujúce sa na danú procesnú situáciu, a nie je splnený ani predpoklad, že nie je možné určiť príslušný orgán oprávnený konať v mene štátu (§ 4 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z.), má súd (aj odvolací; pozri bod 25. uznesenia Krajského súdu v Košiciach č.k. 1Co/455/2015-284 zo dňa 28.2.2017) za to, že podľa ustanovenia § 4 ods. 1 písm. f) zák. č. 514/2003 Z.z. orgánom oprávneným konať pred súdom za štát je Generálna prokuratúra Slovenskej republiky.

48. Predmetom konania je nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania voči svojej osobe resp. spôsobenej nezákonným rozhodnutím - uznesením Úradu inšpekčnej služby, Odboru boja proti korupcii a organizovanej kriminalite G. E. E.. Q.. Č.:Z.-XX/KOK-XXXX Q. N. XX.XX.XXXX, ktorým bolo začaté trestné stíhanie voči žalobcovi, ktorý bol obvinený za pokračujúce trestné činy zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a) Tr. zákona a prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160 ods. 2 Tr. zákona v celkovej výške

100.000,- eur s príslušenstvom, ktorý sa opiera o hmotnoprávne ustanovenia §§ 17 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom ku dňu 14.12.2005.

49. Základnými predpokladmi zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci v prípade nezákonného rozhodnutia sú existencia nezákonného rozhodnutia, vydaného orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci, existencia škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody.

50. Pri posudzovaní nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, zastavenie trestného stíhania, ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť (§ 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov). Právoplatnosťou rozhodnutia o zastavení trestného stíhania sa trestné konanie končí a zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. Základným predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím v zmysle cit. ustanovenia § 6 ods. 1 prvá veta uvedeného zákona je zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda, a to pre jeho nezákonnosť príslušným orgánom. Pre správnu interpretáciu tohto ustanovenia nestačí vychádzať len z jeho jazykového znenia, teda z doslovného gramatického výkladu, ale je nevyhnutné uplatniť výklad systematicky a teleologicky. Z hľadiska systematického výkladu objasňujúceho obsah právnej normy vo vzájomných súvislostiach s inými právnymi normami možno dospieť k záveru, že pokiaľ cit. ustanovenie § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. je umiestnené vo štvrtej časti označenej ako spoločné ustanovenia, prichádza do úvahy jeho praktické uplatnenie (teda zahrnutie trov konania, ktoré vznikli aj v konaní, v ktorom bola vec postúpená inému orgánu do náhrady škody) aj v prípade zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, ktorej podmienky upravuje § 6 tohto zákona. Z hľadiska teleologického výkladu vychádzajúceho zo zmyslu a účelu právneho predpisu, ktorým je v prípade uvedeného zákona ochrana základného práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom v zmysle čl. 46 ods. 3 Ústavy SR, nemožno lípnúť na formálnom zrušení (zmene) tvrdeného nezákonného rozhodnutia, ale splnenie tejto podmienky treba vykladať extenzívne. Za ústavne konformný treba preto považovať výklad, podľa ktorého v prípade posudzovania zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, zastavenie trestného stíhania, ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Právoplatnosťou rozhodnutia o zastavení trestného stíhania sa trestné konanie končí, to znamená, že zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. Zastavenie trestného stíhania znamená, že výsledky trestného (prípravného) konania ukazujú, že nejde o trestný čin, zároveň znamená, že podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo a vyšla tak najavo nezákonnosť rozhodnutia o začatí trestného stíhania o vznesení obvinenia (pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4M Cdo 15/2009).

51. Ústavnoprávny základ nároku jednotlivca na náhradu škody v prípade trestného stíhania, ktoré je skončené oslobodením spod obžaloby, prípadne zastavením trestného stíhania, je treba hľadať nie len v ustanovení čl. 36 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, ale vo všeobecnej rovine predovšetkým v čl. 1 ods. 1 Ústavy, teda v princípoch materiálneho právneho štátu, ktorý musí niesť zodpovednosť za nezákonné konanie svojich orgánov, či za konanie, ktorým štátne orgány alebo orgány verejnej moci priamo zasahujú do základných práv jednotlivca. Na jednej strane je isto povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, na druhej strane sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, pokiaľ sa neskôr ukáže nie len ako nezákonný, ale tiež v prípade, keď je trestné konanie samo zastavené alebo, ak bol obžalovaný spod obžaloby oslobodený. Ako už Ústavný súd ČR v minulosti judikoval, každé trestné konanie negatívne ovplyvňuje osobný život trestne stíhaného, na ktorého je síce do okamžiku právnej moci meritórneho rozhodnutia potrebné pozeráť ako na nevinného, avšak samotný fakt trestného konania je záťažou pre každého obvineného (nález sp. zn. I. ÚS 554/04, N 67/36 SbNU 707). Už samotné trestné stíhanie výrazne zasahuje do súkromného a osobného života jednotlivca, do jeho cti a dobrej povesti, a to tým viac, pokiaľ sa jedná o obvinenie „nepravdivé“, čo je právoplatne potvrdené oslobodzujúcim rozsudkom súdu, podľa ktorého sa skutok, z ktorého bol jednotlivec obvinený a obžalovaný, nestal, prípadne nebol trestným činom. V náleze sp. zn. IV. ÚS 428/05 (N 185/43 SbNU 115) Ústavný súd ČR vychádza z presvedčenia,

že samotné trestné stíhanie je spôsobilé vyvolať dokonca vznik nemateriálnej ujmy. Tým viac je štát povinný reparovať materiálnu škodu, ktorá v súvislosti s trestným stíhaním jednotlivca vznikla. Z hľadiska vyššie uvedeného nie je možné akceptovať názor, podľa ktorého je daná zodpovednosť štátu za škodu iba v prípade zrušenia uznesenia o zahájení trestného stíhania pre nezákonnosť, a nie aj v prípade zastavenia trestného stíhania či oslobodenia spod obžaloby. Takýto výklad je výkladom formalistickým, príliš reštriktívnym a ústavne nekonformným, pretože uprednostňuje formu vyslovenia „nezákonnosti“ trestného stíhania a neberie v úvahu, že z hľadiska vyššie uvedených zásahov do osobnej a súkromnej sféry jednotlivca sú tieto formy vyslovenia „nezákonnosti“ trestného stíhania celkom irelevantné (nález Ústavného súdu ČR sp. zn. ÚS 642/2005).

52. Súd sa stotožnil s argumentáciou žalobcu, že vynesenie oslobodzujúceho rozsudku má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť, čo je základná podmienka pre uplatnenie práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, tak ako to vyplýva z dikcie ust. § 6 ods.1 citovaného zákona.

53. Predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je predovšetkým existencia nezákonného rozhodnutia, t.j. takého rozhodnutia, ktoré je v rozpore s objektívnym právom. Zodpovednosť štátu je podmienená využitím riadnych opravných prostriedkov smerujúcich proti nezákonnému rozhodnutiu. Vznik tejto zodpovednosti ďalej predpokladá, že sa nezákonné rozhodnutie zrušilo, teda zbavilo právoplatnosti. V preskúmvanej veci žalobca svoj nárok na náhradu škody odvodzuje z vyššie uvedeného uznesenia o vznesení obvinenia zo dňa 14.12.2005, ktoré neúspešne napadol sťažnosťou. Toto uznesenie považoval za nezákonné, lebo trestné stíhanie proti nemu nemalo byť vôbec vedené; spáchanie skutkov, z ktorých bol obvinený, nebolo preukázané, preto bol spod obžaloby oslobodený. Toto uznesenie nebolo pre nezákonnosť zrušené podľa § 4 ods.1 citovaného zákona. Na základe vyššie uvedeného má súd za to, že oslobodenie spod obžaloby má hľadiska ust. § 6 citovaného zákona rovnaký význam ako jeho zrušenie pre nezákonnosť. Navyše dodáva, že pri posudzovaní uvedenej otázky treba vziať do úvahy, že po oslobodení spod obžaloby neprichádza do úvahy podanie opravného prostriedku proti uzneseniu o vznesení obvinenia, lebo z hľadiska trestného konania je to už bezpredmetné. Záporná odpoveď na položenú otázku by nezodpovedala zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu obsiahnutej v citovanom zákone. Tá sleduje, aby každá zákonom predpokladaná majetková ujma spôsobená nesprávnym, či nezákonným zásahom štátu proti fyzickej osobe, bola odčinená. Záporná odpoveď by viedla k tomu, že fyzická osoba, proti ktorej bolo vznesené obvinenie, by musela niesť materiálne dôsledky takéhoto rozhodnutia, aj keď sa ukázalo nesprávnym a trestné konanie skončilo tak, že na ňu treba hľadieť ako na nevinnú. Vyššie uvedený výklad predstavuje už ustálenú súdnu judikatúru a súdnu prax. Skutočnosť, že nedošlo (resp. objektívne nemohlo dôjsť) k zrušeniu rozhodnutia, ktorým sa začína trestné stíhanie, na tom nič nemení. Podstata nároku na náhradu škody sa totiž v tomto prípade neviaže na správnosť alebo nesprávnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na samotný výsledok celého trestného stíhania. Súd konštatuje, že v danom prípade je splnená prvá základná podmienka pre záver o zodpovednosti štátu.

54. Pokiaľ ide o nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania voči svojej osobe v celkovej výške 100.000,- eur, súd pri určovaní rozsahu náhrady škody a to nároku na úhradu nemajetkovej ujmy žalobcu vzniknutej v dôsledku nezákonného rozhodnutia postupoval podľa ustanovenia § 17 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom ku dňu vydania nezákonného rozhodnutia, t.j. ku dňu 14.12.2005, ktorý nadväzuje na všeobecnú občianskoprávnu úpravu zakotvenú v zákone č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších právnych predpisov, v zmysle ktorej v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú poškodenému subjektu, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch. Pokiaľ však je možné dosiahnuť náhradu nemajetkovej ujmy iným spôsobom ako už spomínanou peňažnou náhradou, právna úprava dáva prednosť práve tejto inej forme náhrady. Zmysel právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu má spočívať v tom, aby každá škoda spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu, bola primerane odčinená. Ust. § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. zakladá nárok poškodeného na náhradu nemajetkovej ujmy a to bez ohľadu na to, či zároveň vznikla škoda (skutočná škoda či ušlý zisk). Nemajetková ujma predstavuje zásah do inej, než majetkovej sféry poškodeného (nie je spojená so znížením majetkového stavu, či jeho nezvýšením, hoci bolo predpokladané) a vedľa nepriaznivých dôsledkov vyvolaných neprimeranou dĺžkou súdneho konania, môže zahŕňať aj iné negatívne dopady nesprávneho úradného postupu, či nezákonného

rozhodnutia, najmä do osobnostnej integrity poškodeného. Peňažná kompenzácia je v zákone označená za spôsob subsidiárneho odškodnenia, ktoré nastupuje vtedy, ak nie je možné vzniknutú nemajetkovú ujmu nahradiť inak, t.j. kedy dostačujúcim prostriedkom nápravy by nebolo len obyčajné konštatovanie porušenia práva.

55. V zmysle § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. platného a účinného od 1.7.2004 do 31.12.2008 sa poškodeným, ktorým vznikla ujma nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom právo na úhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch uhrádza za súčasného splnenia dvoch podmienok a to, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na spôsobenú ujmu a jednak, že nie je možné túto vzniknutú ujmu uspokojiť inak, čo môže byť napr. formou verejného ospravedlnenia, uverejnením rozsudku, znením jeho odôvodnenia a pod.. Vznik objektívnej zodpovednosti štátu za vznik nemajetkovej ujmy tiež predpokladá existenciu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom nemajetkovej ujmy. Zákon pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy výslovne nestanovuje žiadne kritéria a tým ponecháva na voľnú úvahu súdu, aby s ohľadom na konkrétne skutkové okolnosti každého individuálneho prípadu sám vymedzil skutočností významné pre určenie výšky náhrady. Až zmena právnej úpravy zákonom č. 517/2008 Z. z. s účinnosťou od 1. 1. 2009 vymedzila demonštratívnym výpočtom v ust. § 17 ods. 3 okruh skutočností, na ktoré je potrebné pri určení výšky peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy prihliadať a v ust. § 17 ods. 4 dokonca stanovila spodnú hranicu výšky nemajetkovej ujmy spôsobenej rozhodnutím o zatknutí, zadržaní alebo inom pozbavení osobnej slobody, o treste, o ochrannom opatrení a o väzbe.

56. Citované ustanovenie § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom ku dňu vydania označeného nezákonného rozhodnutia, je normou s relatívne neurčitou hypotézou, ktorá vyžaduje, aby súd s ohľadom na konkrétne skutkové okolnosti každého individuálneho prípadu sám vymedzil okolnosti významné pre určenie výšky náhrady. Úvaha súdu v tomto smere musí byť odôvodnená a musí mať svoj základ v zistenom skutkovom stave. V danom prípade aj keď v čase zásahu do osobnostných práv žalobcu horná hranica náhrady nemajetkovej ujmy nebola určená, ale bola ponechaná na voľnom uvážení súdu, určenie výšky nemajetkovej ujmy úvahou súdu nie je neobmedzené, pretože súd je povinný pri úvahe o primeranosti výšky finančného odškodnenia povinný vychádzať z úplne zisteného skutkového stavu a opierať sa o celkom konkrétne a preskúmateľné hľadiská a kritériá, ktoré podľa úsudku súdu indikujú rozsah spôsobenej nemajetkovej ujmy. Tými sú v prípadoch trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozsudkom, najmä povaha trestnej veci, t.j. závažnosť trestného činu kladeného osobe poškodenej za vinu, lebo tá spravidla priamo úmerne zvyšuje intenzitu, s akou osoba poškodená konkrétne trestné konanie proti nej vedené negatívne vníma a ktorá súvisí i s hrozbou trestného postihu a spoločenského odsúdenia, dĺžka trestného konania, závažnosť nemajetkovej ujmy a overené konkrétne skutkové okolnosti, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo, dopady nezákonného rozhodnutia do osobnostnej sféry poškodeného, nepriaznivost' ich vplyvu na povest' poškodeného, jeho doterajší spôsob života a podobne. Tieto všeobecne (vopred dané) kritériá, ku ktorým sa prihliada pri stanovení toho, čo možno v individuálnom prípade považovať za adekvátne zadosťučinenie, súd pri stanovení formy či výšky zadosťučinenia musí konkretizovať, a to na podklade vykonaným dokazovaním zistených skutočností, z ktorých vychádzal pri ich kvantitatívnom posúdení a stanovení výšky odškodnenia nemajetkovej ujmy s ohľadom na špecifické okolnosti konkrétneho prípadu a tak, aby bola primeraná a aby mohla splniť úlohu reparačnú, nielen symbolickú.

57. Súd má za to, že každé trestné konanie negatívne ovplyvňuje osobný život trestne stíhaného, na ktorého je síce do okamžiku právnej moci meritórneho rozhodnutia potrebné pozerať ako na nevinného, avšak samotný fakt trestného konania je záťažou pre každého obvineného. Už samotné trestné stíhanie výrazne zasahuje do súkromného a osobného života jednotlivca, do jeho cti a dobrej povesti a rovnako ako porušenie práva na osobnú slobodu garantovaného článkom 8 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd je spôsobilé obmedziť či porušiť právo jednotlivca na rešpektovanie a ochranu jeho súkromného a rodinného života, dôstojnosti osobnej cti a dobrej povesti tak, ako je garantované v čl. 10 Listiny, a to tým viac, pokiaľ sa jedná o obvinenie nepravdivé. Samotné trestné stíhanie je spôsobilé vyvolať dokonca vznik nemateriálnej ujmy. Tým viac je štát povinný reparovať materiálnu škodu, ktorá v súvislosti s trestným stíhaním jednotlivca vznikla.

58. Ľudská dôstojnosť predstavuje najvyššiu hodnotu v základoch celého právneho systému i ústavného poriadku a je možné ju preto považovať za konečný účel právneho poriadku. Tým sa stáva objektívnou

ústavnou kategóriou a pôsobí vo vzťahu k ostatným inak nehierarchicky usporiadaným základným právam ako hodnota nadradená a s ohľadom na to je potrebné akýkoľvek zásah či zníženie ľudskej dôstojnosti vnímať ako zásah veľmi závažný a teda, ťažko reparovateľný. Ľudská dôstojnosť je totiž hodnotou horizontálne neporovnateľnou s ostatnými ústavnými hodnotami či spoločenskými normami, je úplne nenahraditeľná iným statkom a tým menej hodnotou vyčísliteľnou v peniazoch.

59. Trestné stíhanie žalobcu trvalo 5 rokov a 5 mesiacov. V demokratickom a právnom štáte nemôže nastať situácia, kedy sa voči určitej osobe vedie viac ako päť rokov trestné stíhanie (aj v konaní pred súdom), kedy je takáto osoba vystavená neustálym procesným úkonom zo strany orgánov činných v trestnom konaní (ako osoba podozrivá, obvinená a následne obžalovaná z trestného činu), toto sa skončí oslobodzujúcim rozsudkom z dôvodu, že skutok sa nestal, že osoba skutok nespáchala, prípadne, že skutok nebol trestným činom, pričom takejto osobe, napriek tomu, že bola po celú uvedenú dobu vystavená stresu, úzkosti a frustrácii, nebude priznané odškodnenie nemajetkovej ujmy.

60. Primárnou funkciou náhrady nemajetkovej ujmy je funkcia satisfakčná, čo znamená primerané, s ohľadom na všetky okolnosti konkrétneho prípadu optimálne a tým účinné vyváženie a zmiernenie nepriaznivého následku neoprávneného zásahu. Vzhľadom na to, že nemajetková ujma vzniknutá porušením osobnostných práv sa vo všeobecnom zmysle slova ani nedá odškodniť a jej rozsah nie je možné ani exaktne kvantifikovať a vyčísliť, namiesto nej je možné len poskytnutie zadostučinenia.

61. Pokiaľ ide o vyjadrenie miery, akou bola zásahom znížená dôstojnosť alebo vážnosť osoby v spoločnosti, treba vychádzať z následnej reakcie, ktorú zásah vyvolal v rodinnom, pracovnom či inom prostredí fyzickej osoby. Túto mieru treba zisťovať dokazovaním a posúdiť na základe poznania a vyhodnotenia tejto reakcie.

62. Kritériá, na ktoré má súd prihliadať pri určení výšky peňažnej náhrady boli ustanovené až s účinnosťou od 1.1.2009 v § 17 ods. 3 cit. zákona. Ide o normu s relatívne neurčitou hypotézou, ktorá vyžaduje, aby súd s ohľadom na konkrétne skutkové okolnosti každého individuálneho prípadu sám vymedzil okolnosti významné pre určenie výšky náhrady. Prihliadať má najmä na dopad nezákonného rozhodnutia do osobnostnej sféry poškodeného nepriaznivost' jeho vplyvu na povest' poškodeného, jeho doterajší spôsob života a podobne. Výpočet je demonštratívny a nevylučuje, aby sa prihliadlo aj na iné okolnosti, pokiaľ budú považované za porovnateľne závažné. Je potrebné brať do úvahy aj závažnosť sporu pre účastníka samotného, či išlo o záležitosti osobného stavu alebo rodinnoprávne, prípadne pracovnoprávne.

63. Z vykonaného dokazovania a to z výpovedí žalobcu a svedkov nepochybne vyplynulo, že samotné trestné stíhanie negatívne ovplyvnilo osobný, pracovný, spoločenský a rodinný život žalobcu, ako aj jeho najbližších rodinných príslušníkov teda v dôsledku trestného stíhania došlo k negatívnemu zásahu do osobnostných práv žalobcu na ochranu jeho súkromného a rodinného života, dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti. Je nepochybné, že z dôvodu začatia trestného stíhania resp. v priamej súvislosti s ním bol žalobca prepustený zo služobného pomeru, teda prišiel o zamestnanie a pre toto trestné stíhanie nebol schopný až do právoplatného oslobodzujúceho rozsudku nájsť si akúkoľvek prácu a doposiaľ napriek oslobodzujúcemu rozsudku nie je schopný nájsť si uplatnenie zodpovedajúce jeho kvalifikácii a doterajším skúsenostiam. Akékoľvek pracovné miesta v štátnej službe sú pre neho prakticky nedostupné, pretože pre vedené trestné stíhanie nespĺňa podmienku spoľahlivosti.

64. Moderná európska judikatúra povinnosť dokazovať nemajetkovú ujmu už nevyžaduje a pomaly ale isto ju opúšťa aj naša judikatúra (pozri rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 3Cdo 137/2008), lebo trendom sa stáva skutočnosť, že nemajetková ujma vzniknutá už samotným porušením, resp. zásahom do oblastí práv a slobôd každého človeka. Preto nie je potrebné demonštrovať, že takýto zásah so sebou niesol aj ujmu, ktorá sa prejavila navonok vo vzťahu k tretím osobám, príležitostiam, očakávaniam, resp. narušila dôstojnosť človeka v očiach iných. Takýto prístup označuje Európsky súd pre ľudské práva za príliš formalistický (porov.: rozhodnutie EŠLP vo veci Danev c. Bulharsko z 2.9.2010, sťažnosť číslo 9 411/05, § 5).

65. Súd však aj v tejto časti vykonal rozsiahle dokazovania, pričom má z výpovedí svedkov za preukázané, že k zásahu do práv žalobcu došlo aj v jeho osobnom a rodinnom živote, v okruhu susedov, priateľov a rodinných známych. Všetci obyvatelia obce, kde žalobca žije, vedeli o jeho trestnom stíhaní

a ani po oslobodzujúcom rozsudku časť obyvateľov obce neverí v jeho nevinu, vyjadrujú a správajú sa k nemu ako ku kriminálnikovi a navždy v nich zostane podozrenie, ktoré nie je možné vymazať. Tým došlo k nenapraviteľnému zásahu do jeho cti a dobrého mena. Uvedené skutočnosti má súd za preukázané jednak z výpovede žalobcu, ako aj z výpovede manželky žalobcu, ktorá uviedla, že vzťahy v obci po tomto obvinení žalobcu vo vzťahu k nim sa zmenili, každý sa nim obrátil chrbtom, odrazu doslova nemali nikoho, s kým sa porozprávať, aj o tom, čo sa stalo. Pred vznesením obvinenia boli vzťahy medzi obyvateľmi obce a rodinou žalobcu dobré, bol obľúbený, ľudia ho mali radi, z výpovede G. Č. syna žalobcu, ktorý uviedol, že boli bežná rodina, mali návštevy na Vianoce na Silvestra, dosť často mali rodinné návštevy známych susedov, dobré vzťahy mali s celou dedinou. Po tomto obvinení sa všetci proti nim otočili, bolo to vidno na Vianoce, na Silvestra, na narodeniny, nevie či sa báli, že budú do toho zatiahnutí, či už obec alebo najbližšia rodina sa otočili chrbtom, necítili žiadnu podporu ani nič a z výpovede svedka C. T., ktorý uviedol, že O. V. má 680 obyvateľov, pričom sa stretol s reakciami okolia - občanov O. V. po obvinení žalobcu, ktorého každý poznal ako dobrého človeka, potom ako sa stalo, každý naňho poukazoval, že je to ten človek, ktorý je obvinený, každý sa od neho stránil. Z výpovedí svedkov C. Č., G.U. T., C. L. K. C. T. má súd za preukázané, že vzťahy medzi nimi, žalobcom a žalobcovou rodinou sa po obvinení žalobcu zásadne zmenili, ochladli a priateľské väzby sa prerušili resp. zanikli a to aj z dôvodu dĺžky trvania trestného stíhania žalobcu a charakteru trestnej činnosti, za ktorú bol trestne stíhaný. V tejto časti súd v celom rozsahu poukazuje na výpovede týchto svedkov v bodoch 13. až 18. tohto rozsudku, ktorých hodnovernosť žalovaná nijakým spôsobom nespochybnila. Je pritom bez relevancie z hľadiska hodnovernosti svedeckých výpovedí, že svedkovia G. Č. a G. Č. sú príbuzní žalobcu v priamom rade, keďže nimi uvádzané skutočnosti ohľadne následkoch zásahu do osobnostných práv žalobcu potvrdili aj ostatní svedkovia.

66. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na dobu trestného stíhania 5 rokov a 5 mesiacov, kedy sa musel (uvedené nie je potrebné osobitne dokazovať) žalobca zúčastňovať na úkonoch v prípravnom konaní, výsluchoch pred vyšetrovateľom, neskôr na hlavnom pojednávaní v konaní pred súdom, ktoré spolu s hrozbou vysokého trestu nepochybne negatívne pôsobili na jeho psychický stav. Za trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa hrozí trest odňatia slobody v trvaní od 6 mesiacov do 3 rokov a za trestný čin prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody hrozí trest odňatia slobody od 3 do 8 rokov.

67. Čo sa týka profesijnej oblasti, súd mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že žalobca v čase začatia trestného stíhania pracoval v stálej štátnej službe vo funkcii staršieho referenta oddelenia hraničnej kontroly PZ Vyšné Nemecké, Odboru hraničnej polície Sobrance, Úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia Policajného zboru a mal hodnosť nadporučíka. Počas výkonu funkcie bol 37 krát disciplinárne odmenený, disciplinárne potrestaný bol v jednom prípade, trest bol zahladený. V evidencii priestupkov, ako aj v registri trestov GPSR nemal žiaden záznam (D. O. O.K. H. O. D. D. Č..L.. O. XXX/XX Q. N. XX.X.XXXX). Bezprostredne po začatí trestného stíhania bol personálnym rozkazom ministra vnútra SR č. 739 zo dňa 22.12.2005 prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru SR. Z odôvodnenia personálneho rozkazu je zrejmé, že podkladom pre rozhodnutie o prepustení žalobcu boli výsledky šetrenia, vyplývajúce z vyšetrovania, v rámci ktorého bolo vznesené voči žalobcovi obvinenie zo spáchania uvedených skutkov. Začatie trestného stíhania teda malo negatívny dopad na dovtedajšie prostredie, v ktorom žalobca pracoval, keďže k prepusteniu zo služobného pomeru došlo z dôvodov, ktoré boli totožné so skutkami, uvedenými v nezákonnom uznesení o vznesení obvinenia, resp. v obžalobe. V príčinnej súvislosti so začatím trestného stíhania na základe nezákonného rozhodnutia teda žalobca stratil dovtedajšie zamestnanie.

68. Žalobca využil opravný prostriedok proti rozhodnutiu ministra podľa ust. § 244 zák. č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru - rozklad, ktorý však bol rozhodnutím G. H.Ú. E. Č.. L.-XX/PK-XXXX Q. N. X.X.XXXX zamietnutý ako nedôvodný. Vydanie oslobodzujúceho rozsudku nepochybne pre žalobcu predstavovalo dôvod pre obnovu konania v zmysle ust. § 245 ods. 1 cit. zákona; žalobca túto skutočnosť objektívne, bez svojej viny v konaní o prepustení zo služobného pomeru nemohol uplatniť a ktorá mohla mať podstatný vplyv na rozhodnutie (personálny rozkaz ministra). V čase, kedy oslobodzujúci rozsudok nadobudol právoplatnosť, však uplynula trojročná objektívna lehota na podanie návrhu na obnovu v zmysle ust. § 245 ods. 2 cit. zákona a teda, žalobca sa touto cestou nemohol domôcť reparácie rozhodnutia. Žalobca sa neúspešne domáhal aj preskúmania právoplatného rozhodnutia ministerstva vnútra na súde podľa ust. § 248 cit. zákona. Z výpovedí žalobcu a svedkyne G. Č. ďalej nesporne vyplynulo (keďže žalovaná tvrdenia žalobcu a svedkyne účinne nepoprela), že žalobca sa po strate zamestnania nevedel po pracovnej stránke uplatniť. Pre povest', ktorú požíval v

dôsledku predmetnej kauzy, ho nikto nechcel zamestnať. Žalobca po prepustení z funkcie policajta stratil nielen pravidelný mesačný príjem vo forme platu, ale aj ďalšie sociálne výhody spojené s výkonom tejto funkcie. Z jednotlivých skutkových tvrdení žalobcu uvedených v žalobe však nemožno vyvodiť záver, že by si uplatňoval nárok na náhradu škody z dôvodu straty mesačného príjmu vo forme platu ako aj ďalšie sociálne výhody spojené s výkonom jeho funkcie, napr. odchodné. Tak ako súd uviedol vyššie (v bode 55. tohto rozsudku) nemajetková ujma predstavuje zásah do inej, než majetkovej sféry poškodeného (nie je spojená so znížením majetkového stavu, či jeho nezvýšením, hoci bolo predpokladané) a vedľa nepriaznivých dôsledkov vyvolaných neprimeranou dĺžkou súdneho konania, môže zahŕňať aj iné negatívne dopady nesprávneho úradného postupu, či nezákonného rozhodnutia, najmä do osobnostnej integrity poškodeného.

69. Ďalšou veľmi významnou skutočnosťou, ktorá výrazne ovplyvnila následky súvisiace s trestným stíhaním, bola medializácia celého prípadu. Ako to vyplynulo z výpovede žalobcu a všetkých svedkov, ako aj z denníka L. Q. N. XX.X.XXXX, prípad bol viac krát medializovaný v novinách, ako aj v televízii G. v hlavných televíznych správach. Konanie žalobcu bolo v médiách opísané v podstate ako nesporná vec, t.j. že patrí medzi skorumpovaných policajtov, ktorí v službe brali úplatky za bezproblémové prepúšťanie cestujúcich, keďže autor tohto článku okrem iného napr. uviedol, že zadržanie sedemnástich policajtov vo Vyšnom Nemeckom je druhým najväčším prípadom odhalenia korupcie policajtov na hraničnom priechode v SR za posledných 15 rokov. Svedkovia, vypočutí v tomto konaní uviedli, že práve pod vplyvom toho, ako bola vec medializovaná, uverili, že žalobca sa trestnej činnosti skutočne dopustil. To, čo počuli, videli alebo si prečítali v médiách, bolo pre nich smerodajné. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na to, že z obsahu článku zo dňa 19.1.2007 je zrejmé, že tento ako na zdroj informácií odkazuje na vyjadrenia Hlavného vojenského prokurátora, ktoré poskytol tomuto denníku. Podľa vojenského prokurátora akciu na odhalenie a zadržanie úplatných policajtov pripravoval Úrad inšpekčnej služby cudzineckej polície približne pol roka, pričom sa pripravoval výsluch svedkov z Ukrajiny, ktorý bol podľa prokuratúry odôvodnený analýzami videozáznamov z kamier, ktoré sú umiestnené priamo na hraničnom prechode. Z uvedeného je zrejmé, že spôsob a forma medializácie (t.j. poukaz na informácie získané od polície) nepochybne prispeli k tomu, že verejnosť vnímala tieto informácie ako dôveryhodné a zaručené. Celá verejnosť, známi a rodinní príslušníci žalobcu spájali jeho meno s korupciou, s braním úplatkov a pozerali na neho ako na policajta, ktorý si nahonobil majetok z nečestných zdrojov. Aj vyššie uvedené nepochybne podporuje fakt, že najnebezpečnejšie sú zásahy do osobnostných práv, ku ktorým dôjde cez médiá. Situácia, súvisiaca s trestným stíhaním žalobcu za údajnú protispoločenskú činnosť, postihla celú jeho rodinu najmä po psychickej stránke a žalobcu aj po stránke finančnej, keďže bol nútený opustiť policajný zbor. Dôležitou skutočnosťou bolo aj to, že v dôsledku predčasného odchodu od polície utrpel stratu na zárobku ako aj na ďalších sociálnych výhodách príslušníkov polície - na odchodnom, aj na výsluhovom dôchodku.

70. Súd opakuje a dopĺňa, že pokiaľ ide o kritéria náhrady, vzhľadom k právnej úprave, ktorá pri rozhodovaní o výške relutárnej náhrady neposkytuje súdom presné vodítka pre jej vyčíslenie, je potrebné prihliadať k judikatúrou ustáleným kritériám pre jej určenie. Ide o kritéria, ktoré možno posudzovať ako na strane poškodeného tak na strane škodcu (zodpovednej osoby).

71. Okolnosti na strane osoby zodpovednej (pôvodca zásahu), sú napr. jeho postoj (ľútosť, náhrada škody, ospravedlnenie a i.). Je úplne zreteľné, že postoj tejto osoby môže podstatným spôsobom ovplyvniť vnímanie ujmy poškodeným; ústretové správanie, ospravedlnenie, či prejavená ľútosť škodcu, môže zmierniť dopady nemajetkovej ujmy, naopak jeho ľahostajnosť, arogancia ju môže ešte prehĺbiť. Je nutné prihliadať aj na jeho majetkové pomery tak, aby bola daná možnosť reálneho uspokojenia priznaných nárokov [k zoznamu kritérií a ďalším okolnostiam vo vzťahu k tomuto druhu odškodneniu podrobnejšie najmä Švestka, J., Dvořák, J., Fiala, J. a kol. Občiansky zákonník. Komentár. Zväzok VI. Praha: Wolters Kluwer, 2014, s. 1117-1120 (komentár k § 2959 P. Vojtek) a k doktríne odškodnenie duševných útrap bližšie Hulmák, M. a kol. Občiansky zákonník VI. Závazkové právo. Osobitná časť (k § 2055-3014). Komentár. 1. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2014, s. 1717-1723 (komentár k § 2959 P. Bezouška)].

72. Pri určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je dôležitým aspektom to, aby jej výška odrážala všeobecne zdieľané predstavy o spravodlivosti. Ústavný súd Českej republiky konštatuje, že pri určovaní výšky sumy relutárnej náhrady je nutné použiť princíp proporcionality tiež tým spôsobom, že všeobecné súdy porovnávajú sumy tejto náhrady prisúdenej v iných prípadoch, a to nielen v obdobných, ale

aj v ďalších, v ktorých išlo o zásah do iných osobnostných práv, a to najmä do práva na ľudskú dôstojnosť. Inými slovami spôsobom, ako možno dosiahnuť relatívne spravodlivého vyčíslenie výšky reálnej náhrady, je zohľadnenie súm priznaných v iných porovnateľných konaniach (pozri nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 2844/2014 zo dňa 22.12.2015).

73. Žalovaná ani len netvrdila, že sa pôvodca zásahu do osobnostných práv žalobcu žalobcovi ospravedlnil, nahradil mu škodu resp. prejavil nejakým spôsobom ľútosť.

74. Súd má teda za to, že vzhľadom na pretrvávajúce negatívne dôsledky nezákonného rozhodnutia o vznesení obvinenia a začatí trestného stíhania samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením. Výška nemajetkovej ujmy je daná úvahou súdu. Súd dospel k názoru o potrebe odškodniť žalobcu za morálne poškodenie jeho osoby v dôsledku 5 a pol ročného trestného stíhania. So zreteľom na vek poškodeného, jeho osobu, doterajší život (bezúhonnosť) a prostredie v ktorom žije a pracoval (strata zamestnania), závažnosť vzniknutej ujmy, závažnosť následkov, ktoré mu vznikli v súkromnom živote a v spoločenskom uplatnení, ktoré sa nepochybne zhoršilo, súd považuje priznanie nemajetkovej ujmy vo výške 40.000,- eur za primerané finančné zadosťučinenie.

75. Súd je toho názoru, že všetky vyššie uvedené následky, predstavujúce nemajetkovú ujmu, sú v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím. Vzťah medzi príčinou (nezákonným rozhodnutím) a následkami je priamy, bezprostredný; nebyť začatia trestného stíhania, tieto následky by nenastali.

76. Z tohto dôvodu vznikla žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 40.000,- eur.

77. K námietke žalovaného, že výška náhrady nemajetkovej ujmy je v súčasnosti zákonom limitovaná a žalobca si uplatnil náhradu nad zákonom stanovený limit, ktorý súd nemôže prekročiť, súd uvádza, že vo vzťahu k rozhodovaniu o konaní o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch spôsobenej pri výkone verejnej moci uznesením o vznesení obvinenia vydaným pred 1. januárom 2013 nemožno aplikáciou § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení novely vykonanej zákonom č. 412/2012 Z.z. obmedzovať výšku náhrady nemajetkovej ujmy hornými limitmi náhrad poskytovaných osobám poškodeným násilnými trestnými činmi. Takýto prístup by popieral princíp úplného odškodnenia, spôsoboval by neprípustné odňatie už existujúceho práva, zásah do legitímnej nádeje poškodeného na satisfakciu a bol by porušením zákazu retroaktivity (por. napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 16. marca 2016 sp. zn. 7 Cdo/262/2015).

78. V danom prípade bolo nezákonné rozhodnutie (uznesenie o vznesení obvinenia) vydané dňa 14.12.2005, teda v čase účinnosti zákona č. 514/2003 Z.z., v znení pred jeho novelizáciou zákonom č. 412/2012 Z.z.. Aplikácia ust. § 17 ods. 4, zavedená citovanou novelou, preto v danej veci nie je prípustná a priznanie náhrady nemajetkovej ujmy nad limit stanovený citovanou novelou, je v danom prípade v súlade so zákonom.

79. V nadväznosti na vyššie uvedené, pokiaľ ide o určenie dňa omeškania žalovanej s plnením peňažného dlhu, má súd za to, že úroky z omeškania možno žalobcovi priznať iba od toho času, kedy sa žalovaná dostala do omeškania s plnením peňažného dlhu. V tomto prípade treba postupovať podľa ustanovenia § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. a vychádzať z toho, že žalovaná je povinná uspokojiť nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti o predbežné prerokovanie nároku (9.8.2011; pozri č.l. 19), teda do 9.2.2012 (vo štvrtok). Prvým dňom omeškania preto bude nasledujúci deň po dni splatnosti, t.j. 10.2.2012.

80. Výška základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky bola k 10.2.2012 1%. Súd žalobcovi priznal úroky z omeškania vo výške 9% ročne z dlžnej sumy od 10.2.2012 do zaplatenia.

81. Na základe uvedených skutočností a citovaných zákonných ustanovení súd preto žalobe v časti vyhovel a zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi titulom náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci sumu vo výške 40.000,- eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 40.000,- eur od 10.2.2012 do zaplatenia. V prevyšujúcej časti ohľadne požadovanej nemajetkovej ujmy vo výške 60.000,- eur s príslušenstvom súd žalobu zamietol.

82. Na doplnenie súd konštatuje, že výšku relutárnej náhrady v tejto veci posudzoval aj v nadväznosti na iný porovnateľný prípad, kedy Krajský súd v Bratislave svojim rozsudkom sp. zn. 3 Co 493/2014 zo dňa 22.3.2017 potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava I, ktorým bola žalobcovi (sudcovi), ktorý bol trestne stíhaný 6 rokov, priznaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 35.000,- eur, pričom však v tejto veci žalobca nestratil zamestnanie. Pokiaľ ide o rozhodnutia, na ktoré poukázal žalobca napr. rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11 Co 127/2016, súd konštatuje, že v uvedenej veci nebola predmetom prieskumu, vzhľadom na odvolacie dôvody, výška nemajetkovej ujmy. Pokiaľ ide o rozhodnutia, na ktoré poukázala žalovaná (napr. rozsudok Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 8C10/2013 zo dňa 15.10.2015, sp. zn. 19C 181/2014), súd sa s nimi, vzhľadom na názor uvedený v tomto rozhodnutí, nestotožňuje.

83. Podľa ust. § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

84. Podľa ust. § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

85. Podľa ust. § 256 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

86. Podľa článku 4 Civilného sporového poriadku ak sa právna vec nedá prejednať a rozhodnúť na základe výslovného ustanovenia tohto zákona, právna vec sa posúdi podľa ustanovenia tohto alebo iného zákona, ktoré upravuje právnu vec čo do obsahu a účelu najbližšiu posudzovanej právnej veci. Ak takého ustanovenia niet, súd prejedná a rozhodne právnu vec podľa normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom, a to s prihliadnutím na princípy všeobecnej spravodlivosti a princípy, na ktorých spočíva tento zákon, tak, aby výsledkom bolo rozumné usporiadanie procesných vzťahov zohľadňujúce stav a poznatky právnej vedy a ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít.

87. Podľa ust. § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

88. Podľa ust. § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

89. Súd o trovách konania rozhodol v zmysle ustanovenia § 255 ods. 1 a § 256 ods. 1 Civilného sporového poriadku tak, že žalovaná mala nárok na náhradu trov konania v časti náhrady škody vo výške 995,81 eura v rozsahu 100%, keďže žalobca tým, že vzal žalobu v tejto časti späť bez uvedenia dôvodu, procesne zavinil zastavenie konania v tejto časti, pričom však žalovaná náhradu trov konania nepožaduje, teda jej ju súd nepriznal a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v časti náhrady nemajetkovej ujmy v rozsahu 100% z dôvodu, že rozhodnutie o výške nemajetkovej ujmy záviselo od úvahy súdu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na tunajší súd v troch písomných vyhotoveniach.

Podľa ust. § 359 Civilného sporového poriadku odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa ust. § 363 Civilného sporového poriadku sa v odvolaní popri všeobecných náležitostiach podania (ust. § 127 ods. 1 a ods. 2 Civilného sporového poriadku) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ust. § 364 Civilného sporového poriadku rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa ust. § 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

a) neboli splnené procesné podmienky,

- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ust. § 365 ods. 2 Civilného sporového poriadku odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa ust. § 365 ods. 3 Civilného sporového poriadku odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa ust. § 366 Civilného sporového poriadku prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku. Exekúciu vykoná ten exekútor, ktorého v návrhu na vykonanie exekúcie označí oprávnený (ust. § 38 zákona č. 233/1995 Z.z.) a ktorého vykonaním poverí súd, ak osobitný predpis alebo tento zákon neustanovuje inak (ust. § 29 zákona č. 233/1995 Z.z.).